

MAGAZÍN

praktické letniční teologie

**Letnice: Zmocnění ke službě,
která mění lidské životy.**

Vydává: APOŠTOLSKÁ CÍRKEV ve spolupráci s nakladatelstvím Life Publishers International

Jaro 2017 | Čtvrtý ročník

Letnice: Zmocnění ke službě, která mění lidské životy.

George O. Wood

TROCHU JINÁ ČÁRA PONORU | strana 4–11

Šest znaků letniční církve – klíčové hodnoty, vztahy, péče, Boží moc, důvěryhodnost a nově obrácení.

Randy Hurst

PRAKTICKÉ ZMOCNĚNÍ PRO KAŽDODENNÍ ŽIVOT | strana 12–14

Moc, kterou Ježíš svým následovníkům zaslíbil, se vztahuje na každý aspekt křesťanského žití. Uschopňuje nás dělat a být vším, co Pán pro naše životy zamýšlel.

Rick Thomas

VÝZNAČNÁ SETBA – VĚČNÁ SKLIZEŇ | strana 15–17

Úvod | Nadpřirozený princip – 1. část

Výdech a nádech, dávání a přijímání, setba a sklizeň – tyto nadpřirozené principy byly ustanoveny od založení světa.

Warren Flattery

DUCH SVATÝ V AKCI NAPŘÍČ ČASEM I VĚČNOSTÍ | strana 18–21

Učení o Trojici je zásadní pro porozumění činnosti Ducha svatého – při stvoření, v době Staré smlouvy, v Ježíšově životě, v době Nové smlouvy, napříč církevní historií a na věčnosti.

Martin Moldan

BOŽÍ MOC VE SLUŽBĚ VEDOUcíHO | strana 22–23

O Boží moci hovoříme, pokud jsou přítomny dary jako například uzdravení, proroctví či jiné výrazné, spektakulární projevy Božího jednání. To je samozřejmě pravda, ale ne celá.

Jason Morrison

CHURCH LIFE: LETNIČNÍ MODEL CÍRKVE – 1. ČÁST | strana 24–25

Když se podíváme do historie, můžeme spatřit, že Boží lidé často čelili novým výzvám v tom, jak „dělat“ církev. S jistotou lze říci, že duchovní vůdcové častokrát nevěděli, jak v těchto nových dobách vést.

Anthony D. Palma

KŘEST V DUCHU: PŘEDTÍM A POTOM | strana 26–29

Praktická doporučení pro vedoucí, jak vést lidi ke zkušenosti křtu v Duchu, a pro již pokřtěné, jak objevit plný potenciál jejich biblické zkušenosti.

H. Maurice Lednicky

SÉRIE ŽIVOT V KRÁLOVSTVÍ – 10. ČÁST | strana 30–32

Omlouvání tělesnosti – Překážky života v Království (3)

Boží milost nám odpouští naše minulé hříchy a pomáhá nám překonat hříchy současné. Nikdy nás však nepovede k tomu, abychom se v hříších zabydleli.

Marcia Lednicky

KANÁLY DUCHA SVATÉHO | strana 33–35

Život pod vedením Ducha svatého je obrovským dobrodružstvím radosti, lásky, pokoje a vzrušení.

Sobhi Malek

POSELSTVÍ KÁZANÉ V MOCI | strana 36–37

Potřebujeme moc Ducha svatého, aby posloužila potřebným lidem, kteří žijí v duchovním vakuu a nepřijímají autoritu Božího slova. Jestliže muslimové zažijí setkání s Kristovou mocí, demonstrováné mocnými činy a zázračnými skutky, přijdou ke Kristu.

Hardy W. Steinberg

OSNOVA KÁZÁNÍ: DAR DUCHA | strana 39

Lukáš 11,5-13

Drazí čtenáři,

je tomu již zhruba dva tisíce let, co Bůh daroval církvi utěšitele, rádce a pomocníka v podobě Ducha svatého. Novozákonní kniha Skutků nám zaznamenává úžasný okamžik, kdy byl Duch svatý vylit na shromážděné učedníky v horní místnosti i to, jak bylo jeho působení v církvi stále intenzivnější a jak pomáhalo v jejím růstu a budování. Další knihy Nového zákona nám odhalují, že s postupem doby se vynořila i jistá nedorozumění ohledně působení Ducha svatého, vidíme však, jak se autoři novozákonních listů snaží napravovat tato nedorozumění a stále povzbuzovat, aby jak jednotliví věřící, tak církevní vedoucí Ducha svatého hledali, uctívali a nechali se vyzbrojit jeho duchovními dary. I přes tato povzbuzování lze z historie církve vyčíst, že se důraz na tuto osobu Trojice postupně vytrácel a nedorozumění ohledně Ducha svatého a jeho působení se nejen nepodařilo zcela napravit, ale mnohdy se i prohlubovala. Teologie se v prvních staletích církevních dějin spíše zabývala otázkami *christologickými* (týkajícími se Ježíše Krista) a oblast *pneumatologie* (tedy nauky o Duchu svatém) stála na okraji zájmu jak v oblasti teoretické, tak praktické.

Byť najdeme v dějinách církve snahy dát Duchu svatému náležitý prostor v životě jednotlivců, i v životě církve (hned v druhém století se o to například pokoušeli montanisté), pravděpodobně má pravdu S. M. Burgess, autor významného *Slovníku letničního a charismatického hnutí* a několika teologických knih na téma Duch svatý¹, který označuje třetí osobu Trojice za „odvrácenou stranu měsíce“ křesťanské teologie (a dodejme, že i praxe). Neznamená to, že by Duch svatý v církvi nadále nepůsobil, ale spíše, že mu nebyl dán takový prostor, jaký by si zasloužil. Teoretická otázka může znít, kde by církev byla dnes, pokud by mu ten prostor dán byl v celém období jejích dějin?

Dokonce ani reformace, která přišla s důležitými obnovenými teologickými důrazy, neměla důraz na třetí osobu Boží Trojice dostatečně ve svém „programu“. Teprve s postupem doby, a zvláště s příchodem probuzeneckých hnutí 18. a 19. století a s nástupem letničně-charismatického hnutí, se křesťanská teologie a praxe na toto téma více soustředí (podle některých zase až příliš).

Pěkně to shrnuje H. S. Maltby ve své knize *The Reasonableness of Hell*: „Během reformace Bůh použil Martina Luthera a jiné, aby obnovili doktrínu o **ospravedlnění pouhou vírou**. Později použil Wesleye a další při velkém hnutí svatosti, aby obnovil evangelium **posvěcení skrze víru**. Pak použil mnohé další, aby obnovil evangelium **Božského uzdravení skrze víru a evangelium druhého příchodu Ježíše Krista**. Nyní Bůh používá mnoho svědků v rámci velkého letničního hnutí, aby obnovil evangelium **křtu Ducha svatého a ohně**, a to i se všemi následnými znameními. Díky Bohu, že dnes máme kazatele plného evangelia.“²

Ano, letniční hnutí, a nejen ono, se snaží vrátit Duchu svatému místo, které mu v církvi náleží. I v dnešním čísle časopisu jdeme touto cestou a snažíme se mu věnovat náležitý, ba přímo klíčový prostor. V pravidelné dávce článků našich i zahraničních autorů se podíváme na třetí osobu Trojice a jeho působení z rozmanitých perspektiv, přičemž budou zdůrazněny především ty aspekty, které jsou pro nás jako vedoucí a služebníky velmi praktické. V této souvislosti si Vás dovoluji upozornit na článek biskupa Martina Moldana a v neposlední řadě chci Vaší pozornosti doporučit novou sérii, jejímž autorem je Jason Morrison, dlouholetý misionář AGWM v Čechách, která se týká východisek pro budování zdravého letničního sboru.

Přeji inspirativní čtení!

Radek Smetana,
redaktor české verze

Poznámky:

1 Významná je řada: *The Holy Spirit: Ancient Christian Traditions; The Holy Spirit: Medieval Roman Catholic and Reformation Traditions a The Holy Spirit: Eastern Christian Traditions.*

2 MALTBY, H.S. *The Reasonableness of Hell*. Santa Cruz, Calif.: 1913. Str. 82-83.

TROCHU JINÁ ČÁRA PONORU

Šest znaků letniční církve

George O. Wood

Jako chlapec jsem vyrůstal na jihu Indiany v malém městě ležícím při břehu řeky Ohio. Tuto oblast chránily před případným vyhlazením řeky a možnou povodní obří násy. Přesto však vody Ohia během desetiletí několikrát přes násy přetekly a město zaplavily.

Pamatuji si, jak jsem častokrát v přízemních místnostech naší školy pozoroval zřetelnou čáru, táhnoucí se blízko pod stropy – až tam dosáhla svého času největší povodeň, jaká kdy město zasáhla. Intenzita každé další povodně byla poměřována právě s touto čarou ponoru.

Skutky 2,42-47 popisují trochu jinou čáru ponoru. První dny rané církve charakterizuje šest typických znaků. Ty tvoří vysoce položenou čáru, již by se měla každá další generace pokusit dosáhnout nebo překonat.

Budou-li tyto znaky přítomné v současné církvi, můžeme si být jisti, že zažijeme velkou přívalovou vlnu Ducha. Nyní se na zmíněných šest znaků blíže podíváme.

1. KLÍČOVÉ HODNOTY

Původních sto dvacet učedníků i tři tisíce nových, přidaných na den Letnic, vytrvale zůstávalo v učení apoštolů – drželo se klíčových hodnot rané církve.

Slovní spojení „vytrvale zůstávalo“ vyjadřuje závazek a vydanost prvních křesťanů vůči učení apoštolů, společenství, modlitbám a lámání chleba. Zcela vyvrací představu, že duchovní růst probíhá automaticky. „Vytrvale zůstávat“ znamená „být něčemu pevně oddaný“ nebo „pevně se něčeho držet“. Stejně slovo popisuje modlitební vytrvalost sto dvaceti učedníků v průběhu deseti dní před Letnicemi (Skutky 1,14). Pro první křesťany byla oddanost učení apoštolů prioritou, závazkem a věcí osobní disciplíny.

KLÍČOVÉ HODNOTY LIDÉ, KTEŘÍ SE SNAŽÍ ZLEHČOVAT VÝZNAM DOKTRINÁLNÍHO UČENÍ, BY SI MĚLI UVĚDOMIT, ŽE RANÁ CÍRKEV VYTRVALE ZŮSTÁVALA V UČENÍ APOŠTOLŮ.

Každý doktrinární výstřelek a herezi bychom měli rozsuzovat pomocí otázky: „Patřilo toto učení ke klíčovým hodnotám prvních apoštolů?“

Letniční církve se zápalem vyznává, že se drží „víry, jež byla jednou provždy svěřena svatým“ (Judův 3).

Povšimněme si použitého množného čísla – učení „apoštolů“, nikoliv učení „apoštola“. Raná církve vytrvale naslouchala kolektivnímu učení celého týmu Ježíšových učedníků, jež Pán pověřil kázáním evangelia. Písmo není záležitostí soukromého výkladu. Jestliže ani tehdy neměli jednotliví apoštolové svobodu kázat určitou „pravdu“, kterou sami objevili, nejsou ani moderní kazatelé a učitelé oprávněni přicházet s vlastním osobitým učením.

Ústředním tématem apoštolského učení bylo zjevně Ježíšovo panství v životech jeho následovníků (Skutky 2,36; 5,42). Klíčové apoštolské hodnoty měly přímý vztah k osobě Ježíše. Apoštolové jej nazývali Spasitelem (zachraňuje nás od hříchu), Uzdravitelem (pečuje o naše fyzická těla), Křtitelem v Duchu svatém (posílá nám Pomocníka, který nás zmocňuje ke svědectví) a Králem, který brzy přijde (a vytrhne nás ze smrti).

Vyznat Ježíše Pánem každé oblasti svého života ovšem vyžaduje hlubokou oddanost. Jednou věcí je přitakat doktrinárním výroky „Věříš, že Ježíš je Pán?“ a „Vyznáváš hlavní pravdy letniční církve

– Ježíš je Spasitel, Uzdravitel, Křtitel a Král, který brzy přijde?“ Úplně něco jiného však je udělat si poctivou osobní inventuru a zamyslet se nad tím, jak zacházíme se svým majetkem, časem a mezilidskými vztahy, jaký je můj životní styl a jak trávím svůj volný čas. Je Ježíš opravdu Pánem všech mých postojů, mého času, mého bankovního účtu, mé rodiny a mých emocí?

Někteří lidé žel vnímají učení jen jako sadu biblických doktrín, s nimiž se dokážou ztotožnit a pasivně jim přitakat. Pravou letniční církve však tvoří lidé, kteří jsou hluboce oddaní Kristu, jenž v nich přebývá. Naš christocentrický život formulují klíčové hodnoty apoštolského učení, které určují naše smýšlení (víru) i životní styl (chování). Naším mottem je, že „Ježíš je Pán“ našich myšlenek i činů. „Zdravé učení“ Božího slova, zmiňované apoštolem Pavlem, je pro nás závaznou autoritou a určuje celý způsob našeho chování a jednání (1. Timoteovi 1,9-11).

2. VZTAHY

Druhým znakem rané letniční církve bylo její zaměření na vztahy. „Vytrvale zůstávali... ve společenství (koinonia), v lámání chleba a modlitbách.“

Existuje obrovský rozdíl mezi shromažďováním publika a budováním církve. Když se jdu podívat na basketbalový zápas, nezáleží mi na publiku. Sleduji hráče a dění na hřišti. Církve se nikdy nesmí stát pouhým publikem, sledujícím dění na podiu.

LETNIČNÍ CÍRKEV NĚKDY PŘITAHUJÍ VELIKÉ ZÁSTUPY, JEJICH ÚKOLEM VŠAK JE BUDOVAT DOBŘÍ KŘEŠŤANY.

Jedním z faktorů nezbytných k budování takových křesťanů je rozvíjení vztahů formujících duchovní životy lidí.

Zamysleme se na okamžik. Co vás ze všeho nejvíce ovlivnilo během vašeho hledání Krista? Oslovilo vás nějaké kázání či píseň? Anebo vás hluboce zasáhl život některého křesťana? Většina z nás odpoví, že to bylo to druhé. Ačkoliv jsme Bohu vděční za pomazaná kázání a písně, potřebujeme chápat, že jsme nebyli stvořeni k tomu, abychom své křesťanské životy prožívali každý sám a na vlastní pěst. Naš společný život v Kristu ve společenství bratrů a sester napomáhá k našemu růstu a rozvoji a k tomu, abychom se stávali silnými křesťany.

Raná církve vyrostla v jediném dni ze sto dvaceti lidí na tři tisíce sto dvacet. Jaký by byl váš plán na podchycení tolika nových členů?

Všech tři tisíce sto dvacet členů církve se jistě nemohlo znát osobně. Na to jich bylo příliš mnoho. Jak tedy jejich koinonia (obecenství) probíhala? Ve Skutcích 2,46 stojí: „Po domech lámali chléb.“ Vůbec by mě nepřekvapilo, kdyby se původních sto dvacet učedníků stalo vedoucími domácích skupinek pečujících o nové tři tisíce sourozenců. Bez struktury domácích skupinek vedených původními učedníky by nové tři tisíce lidí převálcovaly letniční kulturu původní stodvacítky – většina by ovlivnila menšinu. V církvi s letničním jádrem však dokáže menšina vedoucích ovlivnit většinu.

Pochybuji o tom, že je možné opravdově zažívat realitu Ježíšovy církve, jestliže se člověk o svém duchovním životě s Pánem nesdílí v prostředí malé skupiny, týmu služebníků nebo na domácím setkání. Místní církve, které si tuto skutečnost uvědomují, jsou vitálními jednotkami Kristova těla, které si Pán používá k zasažení okolního světa. Jsou to církve, které získávají nové duše pro Krista, protože lidé bývají většinou získáni prostřednictvím vztahů.

Sbory, ve kterých se lidé scházejí jen jednou týdně k nedělnímu shromáždění, odkud se na zbytek týdne rozejdou do svých domovů, nezapojují správně nové křesťany do Kristova života. Členové takových sborů se vzájemně nesdílí o svých potřebách a nemají nikoho, kdo by je podpořil v čase krize a zkoušek. Stručně řečeno jsou takové místní církve tvořeny křesťany, kteří nejsou vzájemně propojeni osobními vztahy, a chybí jim dynamika, potřebná k apoštolskému růstu církve.

Obecenství, *koinonia*, se neděje samo o sobě – aby se stalo realitou, musíte na něm pilně pracovat.

První církev vytrvale zůstávala ve společenství – ve vzájemném propojení prostřednictvím osobních vztahů. Při čtení Nové smlouvy zjistíme, že se v ní devětapadesátkrát opakuje slovní spojení „jedni druhým“ (*allelous*). Vybízí nás, abychom milovali jedni druhé, povzbuzovali jedni druhé, posilovali jedni druhé a pečovali jedni o druhé řadou dalších způsobů.

Pravé křesťanské společenství má mnohem hlubší podstatu, než pouhé společné scházení se a budování vzájemně se potěšujících lidských přátelství. Mezi další aspekty biblického obecenství křesťanů patří společné lámání chleba, modlitba (Skutky 2,42) a praktikování duchovních, osobnostních a služebních darů – k budování všech (Římanům 12,3–8; 1. Korintským 12,4–11; Efezským 4,11–12).

Lámání chleba zahrnovalo v rané církvi víc než jen krátkou chvíli nad kouskem chleba a kalichem vína. Bylo součástí běžného jídla. Uprostřed dlouhých společných večeří si první křesťané vyhrazovali čas na rozjímání o Kristově oběti na kříži a společnou Večeří Páně projevovali vděčnost za své vykoupení. Chléb jim připomínal Ježíšovo obětované tělo, kalich pak jeho prolitou krev. Středem jejich společného jídla byl Kristus a žádný čas vzájemného společenství nezavršili, aniž by se společně nepomodlili.

Moderní letniční církve se toho má od rané církve hodně co učit. Naše modlitební setkání jsou příliš často pouhým souhrnem individuálních modliteb věřících, kteří se sice modlí v jedné místnosti, ale každý si v ní najde svůj koutek, kde Bohu předkládá vlastní témata. Z řádek Nové smlouvy vnímám, že společné modlitby prvních křesťanů měly výrazně jinou dynamiku. Při společných setkáních se lidé modlili v jednotě – buď všichni najednou, nebo postupně, jeden po druhém. Společné modlitby jim dávaly příležitost cíleně se shodnout ohledně potřeb druhých a společně se nasadit do přímluv.

Letniční církve se skládá z jednotlivých křesťanů, kteří se modlí nejen společně na velkých shromážděních, ale i na menších setkáních, na nichž se scházejí k obecenství a lámání chleba. V rané církvi lidé „přijímali pokrm s vděčností a upřímností srdce, chválili Boha a byli oblíbeni u všeho lidu“ (Skutky 2,46–47 – překlad KJV).

Proč zažívali během jídla vděčnost? Měli před sebou snad lepší jídlo než tehdy, kdy ještě nebyli křesťany? Silně o tom pochybuji. Jejich postoj k jídlu se změnil proto, že je společné večeře přibližovaly k Ježíši a také jedny k druhým.

Zde bychom se měli zastavit a zamyslet se nad svými vlastními stravovacími návyky. Často jíme ve spěchu, někdy se během jídla o něčem dohadujeme nebo jsme naopak úplně zticha. Jindy jíme s roztěkanou myslí, protože si během toho čteme, vyřizujeme telefonáty nebo sledujeme televizi.

Jedna z našich běžných a nezbytných každodenních rutin – jídlo – se přitom může stát velice požehnaným časem, během něž Duch svatý nadpřirozeně pracuje na našich vztazích s lidmi, s nimiž čas jídla sdílíme.

Od přijímání jídla s vděčností k nadpřirozeným projevům darů Ducha nebylo v rané církvi daleko. Na tom vidíme, že náš život v Duchu plynule přechází ze zcela lidské do absolutně nadpřirozené roviny a zpět.

Intenzitu osobních vztahů a vzájemné propojenosti první letniční církve vidíme i v tom, že se křesťané pravidelně scházeli k velkým shromážděním. Prvotní církev se scházela denně v chrámě (Skutky 2,46). Autor listu Židům věřící vybízí, aby nezanedbávali společná shromáždění (Židům 10,25). K ustáleným frázím letniční církve proto patří výroky jako „Nechci přijít o jediné shromáždění!“ nebo „Dnes jsem ve sboru cítil Pánovu přítomnost.“

3. BOŽÍ MOC

Před několika týdny jsem kázal ve velkém sboru církve Assemblies of God v jedné zemi Blízkého východu. Jakmile se budova vyprázdnila, pastor mi vysvětlil, že stovky muslimů již čekají přede dveřmi na okamžik, kdy se dveře opět otevrou. Proč přicházeli? Věděli, že se křesťané modlí za nemocné a vyhánějí demony.

V tomto sboru vůbec nepřicházela na přetřes otázka, zda jako věřící potřebujeme křest v Duchu svatém či nikoliv. Jestliže konfrontujete mocné síly temnoty, vstupujete na území nepřítele a jednáte se situacemi lidí, pro které neexistuje uspokojivá lidská odpověď a nefungují metody pozitivního myšlení, potřebujete moc, která pochází od Boha.

Ježíš své učedníky varoval: „Neopovažte se vyjít mezi lidi a snažit se mě reprezentovat, aniž byste předtím přijali moc z výsosti!“ Oni ho poslechli a prošli dveřmi nadpřirozena, když zažili slavný křest v Duchu svatém. Od té chvíle se základním měřítkem duchovní hloubky jejich zkušeností stalo přijetí slavného naplnění Duchem. To ovšem nebylo jednorázovou událostí, ale bránou k nadpřirozenému a zázrakům.

Třetí znak letniční církve nalzáme ve větě: „Každé duše se zmocňovala bázeň. Skrze apoštoly se v Jeruzalémě dalo mnoho divů a znamení“ (Skutky 2,43). O činech apoštolů se mluví i v závěrečných slovech Markova evangelia: „Oni vyšli a vyhlásili všude evangelium. Pán pracoval s nimi a potvrzoval to slovo znamení, která je doprovázela“ (Marek 16,20).

Před lety dostal David du Plessis příležitost oslovit studenty biblického semináře *Union Theological Seminary*. Tento seminář byl známý tím, že se hlásil k odkazu lutherského teologa Bultmanna a k jeho neoortodoxnímu přístupu k Bibli spočívajícím v tezi, že úkolem vykladače je Písmo „demytologizovat“. Bultmann věřil

ZACHOVÁNÍ LETNIČNÍCH DŮRAZŮ VE VĚTŠÍM SBORU:

Výzvy a příležitosti

Mou zodpovědností jako pastora sboru je být hlavním prostředníkem jednání Ducha svatého v mém sboru. Musím být tahounem, který za sebou strhává tým spolupracovníků. Mají-li být velké sbory příbytky Boží moci, v nichž se projevuje přítomnost Ducha svatého prostřednictvím křtů v Duchu, spasení, uzdravení a projevů charismatických darů, musí se to stát prostřednictvím přímého a cíleného úsilí jejich hlavních pastorů. U nás v Cornerstone jsem zavedl pět oblastí cíleného zaměření na letniční důrazy.

1. KÁZÁNÍ

Jednou si mi jistý pastor postěžoval: „Nechápu, proč se v mém sboru nikdo neobrací.“

Zeptal jsem se: „A kážeš o spasení?“

„Ne, kážu věřícím.“

„Tak vidíš, sám sis odpověděl,“ řekl jsem mu.

Jestliže nebudeme kázat o křtu v Duchu svatém, nebudou lidé tuto zkušenost zažívat. Často podceňujeme moc vyznání: „*Víra přichází ze slyšení poselství a poselství skrze Slovo Kristovo*“ (Římanům 10,17 – překlad KJV).

O křtu v Duchu svatém nestačí vyučovat – lidé jej přijímají prostřednictvím nadpřirozeného vkladu. Víra zapálí v srdci věřícího oheň Slova. Musíme vytrvale kázat o zmocnění Duchem svatým potřebným k dynamickému křesťanskému životu.

2. PROJEVY MOCI DUCHA V SOUKROMÍ

Moc Ducha svatého musíme zažívat především ve svém soukromí. Ačkoliv máme v dnešní době k dispozici bohaté zdroje, měli bychom si dávat pozor na to, abychom nezanedbávali zdroje Ducha svatého a nedávali přednost lidským pramenům. Jako pastoři si nesmíme dovolit ztratit ve svých životech moc Ducha. Není-li on zdrojem naší inspirace – palivem, jež dodává energii našim osobním životům – nebudeme moci opravdově demonstrovat jeho moc ani svým sborům.

3. VEŘEJNÉ PROJEVY DUCHA SVATÉHO

Letniční služebníci musí veřejně vstupovat do přítomnosti Ducha svatého. Jako pastoři musíme veřejně ukazovat svou závislost na Duchu svatém našemu týmu vedoucích, který ovlivňujeme, i sboru, který vedeme. Naši spolupracovníci na nás musí vidět, že Boží služebník nemá být veden vlastním poznáním a schopnostmi, ale Duchem svatým. Vedení Duchem je tou nejvzácnější komoditou,

jakou mám k dispozici. Neuvidí-li mne ostatní vedoucí, jak veřejně vstupují do projevů Ducha, nikdy neporozumí tomu, že jsem na Duchu svatém závislý, a nerozpoznají, že jej potřebují i oni.

4. VYTVÁŘENÍ PŘÍLEŽITOSTÍ PRO POHYB DUCHA

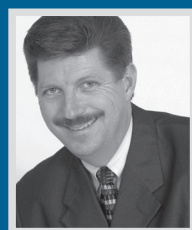
Ve svém sboru vytvářím cílené příležitosti pro jednání Ducha a pro to, aby lidé přijali křest v Duchu svatém. Jestliže pastoři chtějí, aby lidé přijímali křest v Duchu, musí o něm pravidelně kázat. Jestliže se ve sborech neobrací noví lidé, musí pastoři začít kázat více evangelizačních kázání a dávat více výzev ke spasení. Jestliže lidé nepřijímají křest v Duchu, musí se více kázat o křtu v Duchu.

5. DÁVÁNÍ PROSTORU DARŮM DUCHA SVATÉHO

Naším lidem musíme dávat příležitost rozvíjet se ve svých životech v duchovních darech. Někdy trávíme dostatek času kázáním o křtu v Duchu svatém, ale nevěnujeme se dostatečně vyučování o darech Ducha a o jejich práci v životě církve i křesťana. Jestliže učíme, že křest a dary Ducha se mají používat pouze v církvi, minuli jsme biblické pověření. Jestliže naši lidé uvěří tomu, že duchovní dary se mají používat jen hodinu v neděli ráno nebo večer, nebudou z nich brát přílišný užitek. Členové našich sborů musí rozumět tomu, že dary Ducha mají být aktivní v našich každodenních životech.

Pastoři velkých sborů se často potýkají s výzvou, jak dát Duchu svatému prostor jednat v životech křesťanů na každé úrovni služby církve. V Cornerstonu povzbuzujeme všechny vedoucí jednotlivých služeb – dobrovolníky i zaměstnance – k tomu, aby dovolovali Duchu svatému jednat na jejich setkáních skrze lidi, ať už pracují s muži, ženami, mládeží nebo dětmi. Na těchto menších setkáních se věřící učí překonávat strach a jsou povzbuzováni k používání duchovních darů. Tím se na půdě sboru rozhoří plno malých ohňů. Když stejní lidé následně přijdou na naše hlavní shromáždění, je pro ně již přirozené plynout v darech Ducha. Hlavní shromáždění ovšem není celé o projevech Ducha svatého. Je nádhernou synergií zmocnění v životech všech věřících.

— JIM FRANKLIN, hlavní pastor sboru Cornerstone Assembly of God ve Fresnu v Kalifornii

tomu, že zázraky zaznamenané v evangeliích jsou pouhými mýty – smyšlenými příběhy, které mají jen ilustrovat hlubší duchovní pravdy. Tvrdil, že člověk musí při čtení Bible z jednotlivých příběhů nejprve „sundat slupku“ (demytologizovat je), aby se dostal k jejich jádru.

Du Plessis věděl o předsudcích profesorů i studentů Unionu vůči zázrakům. Úvodními slovy své promluvy je velice překvapil: „Lidé se mě ptají, co dělám. Odpovídám jim, že mým hlavním úkolem je demytologizovat Písmo.“

Posлуchači byli ohromeni a podívovali se: *Je možné, aby letniční vedoucí byl bultmanniánem?*

Du Plessis pokračoval: „Existují dva způsoby, jak demytologizovat Bibli. Jedním z nich je dělat totéž, co Bultmann a zastánci neoortodoxního výkladu. Tím druhým je demonstrovat, že Bůh dělá i dnes nadpřirozené věci. Jestliže to učiníme, demytologizujeme biblické příběhy, protože dokážeme, že ve skutečnosti nejsou mýty, ale realitou. Dovolte mi, abych vám vyprávěl o několika věcech, které Pán v nedávné době učinil.“ Du Plessis následně vydával svědectví o novodobých Božích skutcích.

To je úkolem letniční církve, která navazuje nejen na Pánovo učení, ale i na **skutky**, které Ježíš začal činit do dne, kdy byl vzat vzhůru (Skutky 1,1). Ježíš ve svých slovech i činech pokračuje prostřednictvím své církve.

V americké křesťanské kultuře klademe přílišný důraz na metodologii. Máme k dispozici spoustu knih a konferencí o církevním růstu, technikách vedení a tajemství úspěšné služby. Všichni se ve svých sborech snažíme uvést do praxe „sedm návyků vysoce efektivních církví“. Na tom, abychom zdokonalovali naše dovednosti a učili se od lidí, které si Bůh používá, není jistě nic zlého. Nebezpečí však tkví v myšlení, že církev bude automaticky prospívat, jestliže my, lidé, budeme dělat ty správné věci.

Růst církve má hlubší příčinu. Vidíme to u Pavla s Barnabášem poté, co završili svou první misijní cestu a vrátili se zpět do sboru v Antiochii, který je na misií vyslal, aby mu podal zprávu z cest. Nevyprávěli lidem o své misijní strategii, mocných kázáních, utrpeních, jimiž procházeli, ani o tom, jak v nových církvích zavedli dokonalé struktury vedení a ustanovili starší. To vše zažívali, ale nebylo to v popředí jejich zájmu. „**Shromáždili církev a vypravovali, co všechno skrze ně Bůh učinil a jak pohanům otevřel dveře víry**“ (Skutky 14,27 – překlad KJV).

Letniční církev soustavně vypráví o všem, co Bůh dělá. Apoštol

Pavel nám předal klíč k efektivnímu letničnímu vůdcovství: „*Mé slovo a má zvěst nespočítaly v přesvědčivých slovech lidské moudrosti, ale v ukázání Ducha a moci, aby vaše víra nebyla založena na lidské moudrosti, ale na Boží moci*“ (1. Korintským 2,4-5).

Letniční církev se musí vyvarovat nebezpečného smýšlení, že totiž církev dokáže pracovat pouze díky lidským schopnostem a důmyslnosti. Naši letniční předkové neměli potřebné zdroje, aby

si mohli brát hypotéky na církevní budovy. Oproti nám měli k dispozici mnohem méně financí. Díky Bohu za zdroje, které máme k dispozici. Nezapomínejme však, že jsou to jen *nástroje*. Měli bychom je používat, nesmíme na ně ale spoléhat. Potřebujeme být závislí jen na moci Ducha, která jediná dokáže zlomit pevnosti svazující naše města a regiony. Nikoliv silou, mocí, ale Božím Duchem!

Jeden z mých hrdinů je teď již u Pána. Zemřel vloni ve věku devadesáti šesti let. Moji rodiče pomáhali pokládat základy sboru v severozápadní Číně a pastor Mung práci převzal poté, co odjeli. Nakonec byl zatčen a strávil dlouhá léta ve vězení. Poté mu bylo opět povoleno kázat, a tak v roce 1983 sbor znovu otevřel. Předtím byl dvacet sedm let zavřený. V té době mu bylo sedmdesát pět let a v církvi se po jejím znovuotevření scházelo jen třicet starších lidí. V době, kdy o dvacet let později zemřel, měl sbor čtrnáct tisíc dospělých pokřtěných členů.

Když jsem se s ním v roce 1988 seznámil, čítal jeho sbor již jeden a půl tisíce členů. Zeptal jsem se: „Pastore Mungu, jak se to stalo?“

Věděl, že jsem Američan, a zřejmě si pomyslel, že hledám nějaký jednoduše přenositelný recept na církevní růst. My, lidé západní kultury, jsme tak skutečně nastavení – „jestliže přijdu na to, jak to udělali oni, zvládnou to i já.“

Doširoka se usmál a dal mi odpověď, na kterou v životě nezapomenu: „Inu,“ řekl, „Ježíš Kristus je stejný včera, dnes i na věky.“ Potom se odmlčel a dodal: „A hodně se modlíme.“ Pokračoval vyprávěním o věcech, které Pán v jejich městě učinil.

Letniční církev žije uprostřed nadpřirozeného Božího jednání a svůj pokrok popisuje tím, „co učinil Pán“. Očekává, že Pán bude potvrzovat své Slovo doprovodnými znameními a divy.

4. PÉČE

Proč je dnes letniční církev nejrychleji rostoucí větví Kristovy církve? Protože Duchem naplněným lidem záleží na získávání ztracených a na pomáhání nově obráceným. Žádná jiná část novodobého Kristova těla se nemůže poměřovat

ZNAKŮ LETNIČNÍ CÍRKVE

s finanční štedrostí letničních, s níž podporují nejrůznější misijní a humanitární projekty.

Skutky 2,44-45 popisují první projev péče v rané církvi, kdy se ukázala finanční štedrost křesťanů vůči sobě navzájem. Kdosi prohlásil, že jeruzalémští křesťané v malém měřítku praktikovali jistou formu komunismu – ten, kdo shromáždil málo, neměl nedostatek a tomu, kdo shromáždil mnoho, nepřebylo.

Při čtení knihy Skutků si musíme vždy klást otázku, zda byla ta či ona událost jedinečná a ojedinělá, anebo byla zapsána proto, aby se stala normou pro celou církev. Z celkového kontextu Nové smlouvy je zjevné, že se jeruzalémský experimentální komunitní život nestal vzorem pro zbytek církve. Nikde v Nové smlouvě nenalzáme příkázání, abychom jako věřící žili ze společného fondu; neexistují záznamy o tom, že by podobná praxe probíhala v jakékoliv jiné místní církvi; a navíc i v jeruzalémské církvi se ke společnému komunitnímu životu lidé přidávali dobrovolně a nebyl povinný pro všechny.

Přesto nesmíme ztrácat ze zřetele skutečnost, že ačkoliv se tato konkrétní forma štedrosti jeruzalémské církve nestala všeobecnou křesťanskou normou, štedrost jako taková takovou normou je.

Peněženka Duchem naplněného člověka a Duchem naplněné církve musí být štedrá. Jestliže církev neprojevuje soucit vůči chudým, nepečuje o potřebné svého města a na misi dává jen málo anebo vůbec nic, není to ve skutečnosti letniční církev. Může mít nakrásně slovo „letniční“ v názvu na ceduli, ve skutečnosti se tak ale neprojevuje.

Raná jeruzalémská církev žel omezila svou štedrost a své zdroje pouze na misijní úsilí v rámci svých kulturních hranic a nevyšla vyhlásit evangelium světu. Duch svatý tuto chybu časem opravil prostřednictvím ustanovení misijně aktivních „vysílajících“ sborů, například místní církve v Antiochii.

Letniční církev projevuje hluboký zájem o potřeby lidí. Předně se zajímá o jejich duchovní potřeby – proto vysíláme ty, kdo jsou povoláni zakládat nové sbory a pracovat v různých oblastech domácí i světové misie. Zároveň církev pečuje o praktické potřeby lidí v místním sboru i ve městě, ve kterém pracuje. Poslední dobou s radostí sledují vznik mnoha „služeb milosrdenství“, které naplňují fyzické, sociální a společenské potřeby lidí, kterým se nedostává vlastních zdrojů.

Letniční církev štedře reaguje na potřeby související s naplňováním Velkého pověření (Matouš 28,18-20) a s pověřením k projevům soucitu (Jakub 1,27).

5. DŮVĚRYHODNOST

Po prvním vylití Ducha se jeruzalémská církev těšila „přízni všeho lidu“ (Skutky 2,47).

Církev se v průběhu času může ze strany světa těšit různým stupňům náklonnosti od přízně, přes neutrální postoj a nezájem až k přímému pronásledování. Nezáleží na tom, kde se na této stupnici jako církev právě nalzáme, důležité je, abychom byli *důvěryhodní*.

Raná církev se těšila přízni lidí, protože životy křesťanů odrážely poselství, které kázala. Jejich chování bylo v souladu s jejich vírou.

Společnost nás sleduje. Lidé nás pozorují, jak se chováme jedni k druhým a jak sloužíme lidem ve svém okolí.

Jeden z mých přátel má bratra, kterému je něco přes šedesát let a nedávno prodělal závažnou operaci srdce. Po celý svůj dospělý život byl vzdálen od Pána, ale díky svědectví mého přítele, jeho bratra, teď odevzdal svůj život Ježíši. Můj přítel o jeho obrácení informoval malou místní církev, do níž bratr i s rodinou chodil. O měsíc později se těmto nově obráceným lidem stále ještě nikdo neozval. Pastor se vmlouval na to, že je „příliš zaneprázdněný“. A to je důvod, proč jejich sbor neroste – chybí jim důvěryhodnost. Sám pastor jednoduše není důvěryhodný, protože jeho jednání vůči ztraceným a nově obráceným není v souladu s jeho kázáními burcujícími k získávání ztracených.

Efektivní letniční sbory se pilně věnují své práci. Jejich budovy září, i když jsou zařízeny jen prostě. Přitažlivý vnějšek a vnitřek vstřícný vůči nově přichozím. Jestliže lidé vytočí telefonní číslo místního sboru, dovolají se nebo jim v dohledné době někdo zavolá zpět. Důvěryhodná církev dodržuje své závazky a včas platí účty. Především však slouží svému okolí. Letniční církev vyhledává potřeby města a společnosti, v níž pracuje, a přispívá k jejich naplňování. Pamatuje na to, že Ježíš uzdravoval lidi, aniž by se jich nejprve ptal na to, zda v něj věří jako v Mesiáše.

Nová smlouva i zkušenosti současné církve samozřejmě potvrzují, že někdy církev dělá maximum pro to, aby si vysloužila přízeň svého okolí, a přesto čelí opozici a pronásledování. Kristovo tělo by ale vždy mělo být důvěryhodné, aby okolní svět neměl příležitost zdiskreditovat jeho práci a pověst.

6. NOVĚ OBRÁCENÍ

Hlavním záměrem křtu v Duchu svatém je zmocnění ke svědectví (Skutky 1,8). Proto je letniční církev, v níž chybí nově obrácení lidí, letniční jen podle jména. První církev rostla a „Pán k jejich společenství denně přidával ty, kteří byli zachraňováni“ (Skutky 2,47).

Možná je čas pečlivěji se zaměřit na názvosloví, které v církvi používáme. Existuje totiž obrovský rozdíl mezi počtem hlášených „spasených duší“ a počtem reálně „obracených“ lidí. Za obráceného můžeme považovat jen člověka, který zažil reálnou proměnu života a byl skutečně „přidán církvi“.

V předchozím textu jsem se zmínil o pastrovi Mungovi ze severozápadní Číny a o růstu jeho sboru. Jednou jsem se

ho zeptal, jak u nich ve sboru probíhá proces zapojování nově obrácených do společenství církve. Řekl mi, že většina obrácení probíhá skrze osobní svědectví a že jejich vstupní branou pro nově obrácené a hledající nejsou bohoslužby, ale malá skupinová setkání, která probíhají během týdne po celém městě. Setkání skupinek probíhajících buď doma, nebo v menších pronajatých prostorách, představovala skutečné evangelizační nástroje (kromě toho, že sloužila jako centra obecnosti pro věřící). Jakmile někdo přišel ke Kristu, zapsal se do kurzu základů pro nově obrácené. K mému překvapení museli lidé během kurzu pro jeho úspěšné završení složit dvě zkoušky. Jestliže nově obrácený člověk zakončil kurz základů a toužil po křtu, následoval ještě rozhovor se staršími sboru.

Na ten si musel nově obrácený přivést přítele, který jej znal před obrácením i po něm a mohl dosvědčit, že v jeho životě skutečně došlo po přijetí Krista k opravdové změně. Následně pastor Mung nově obrácenému člověku vysvětlil, že po křtu musí jeho jméno nahlásit na radnici města a zaregistrovat jej tam jako křesťana, což může mít negativní dopady na jeho pracovní kariéru a možnosti vzdělávání. Za dvacet let tímto procesem prošlo čtrnáct tisíc lidí. Počet „spasených duší“ a lidí „přidaných církvi“ byl v jeho sboru totožný.

To je úžasný vzor pro celou církev. Často upadáme pod klatbu „laciné milosti“, „snadné víry“ a „evangelia, které nic nestojí“. Počty těch, kdo se pomodlí „modlitbu hříšníka“ více než desetinásobně převyšují počty těch, kdo jsou přidáni církvi.

V pravé letniční církvi se pravidelně obrazejí lidé a jsou přidávání církvi. Církev je ze své podstaty evangelizačně a misijně orientovaná a zasahuje nejprve své okolí a potom i zahraniční svět, aby naplnila Velké poslání a všem vyhlásila dobrou zprávu. Evangelizační a misijní úsilí je přirozeným ovocem života Duchem naplněné církve, jejímž posláním je svědčit o Ježíši Kristu.

ZÁVĚR

Ve svém dnešním vyučování jsem použil popis církve ze Skutků 2,42-47 jako šablonu a vzor toho, jak má vypadat pravá letniční církev. Jistě bychom vedle zmíněných charakteristik našli ještě další znaky – kvality, jež musíme nalézat v církvi, pokud se má opravdu pyšnit názvem „letniční“.

Pavel píše v listu Římanům 12,2, že se nemáme připodobňovat (*schema*) tomuto světu, ale namísto toho se proměňovat (*metamorphe*). Řecká slova *schema* a *morphe* se liší v tom, že jedno popisuje věci dočasné a druhé trvalé. Slovo *morphe* například vyjadřuje, že jsem trvale mužského pohlaví, ať už je mi šest nebo šedesát. Moje *schema* se však v čase mění – a příslušné fotografie to dokazují. Nyní nevypadám stejně jako před třiceti lety.

Mnoho lidí zaměňuje *schema* a *morphe*, když dojde na hodnocení toho, zda je ta která místní církev letniční či nikoliv. Před padesáti lety například můj otec používal při kázání předem připravené poznámky. Pro spoustu lidí ale bylo právě letniční kázání „emotivní, hlasité a svižné“. Kazatelé nepoužívali poznámky a kázali výhradně pod spontánní inspirací. Proto někteří nepovažovali mého otce za skutečného letničního kazatele. Není však správné plést si styl s podstatou věci. Konkrétní *schema* kázání nebo styl uctívání nevypovídají o tom, zda je letniční. Uctívání a kázání jsou letniční tehdy, jestliže vyvyšují Krista prostřednictvím pomazání Duchem svatého, budují církev a jsou účinným svědectvím pro nevěřící.

Schema letničních chvalo zpěvů může být jednou postaveno na tradičních písních z kancionálu a na sborovém zpěvu, jindy na elektrické kytáře, saxofonu, harmonice, akla vesách a basové kytáře

– to všechno je *schema*. Raná církev takové nástroje nepoužívala, proto tyto věci nemohou být *morphe*. *Morphe* jsou trvalé věci, které se z generace na generaci nemění. *Morphe* letničních shromáždění je uctívání Boha v duchu a pravdě – z celého srdce, myslí, duše a síly. *Schema* času hlavního shromáždění je, zda se sbor schází v neděli dopoledne nebo odpoledne anebo v ještě jiném čase. *Morphe* letničního uctívání je prožitek Boží přítomnosti – setkal se dnes uctíváč osobně s Ježíšem prostřednictvím Ducha svatého?

Moje vyučování vychází ze Skutků 2,42-47, popisujících první letniční církev, protože – s výjimkou jejich experimentálního komunitního života – jsou všechny v něm uvedené charakteristiky církve *morphe* – tvoří základní neměnné prvky církve naplněné Duchem svatým. Lukáš nikde nepíše o tom, jaké písně učedníci zpívali nebo nezpívali, na jaké hudební nástroje přítom hráli – pokud vůbec nějaké používali – ani o tom, jaký formát měla jejich shromáždění. To všechno je *schema* – jsou to proměnlivé faktory, které čas od času, generaci za generací doznávají změn. Lukáš však jmenuje univerzální charakteristiky (*morphe*) letniční církve. Bez ohledu na to, v jakém se nacházíme století, zemi či kultuře, charakterizují letniční církve následující neměnné prvky:

Jako letniční vedoucí bereme vážně slova Jóelova proroctví potvrzeného Petrem: „I stane se v posledních dnech, praví Bůh, že vyleji ze svého Ducha na každé tělo“ (Skutky 2,17). V říjnu 1906 vyšel druhý výtisk oficiálního časopisu misie z Azusa Street, *Apostolic Faith* (Apoštolská víra) s článkem srovnávajícím novodobé vylití Ducha s prvním vylitím na den Letnic. Stálo v něm: „Duch svatý padl na sto dvacet učedníků brzy po ránu, když začínala éra Ducha svatého. Den Ducha nyní končí a jak se stalo ráno, stane se i večer. Toto je poslední evangelizační volání.“

Milí přátelé, nadešel večer. Nikdy v historii lidstva neexistovala hodina, kdy by letniční církev byla potřebnější, než právě teď.

GEORGE O. WOOD, D.Th.P.

je superintendent Hlavní rady církve Assemblies of God ve Springfieldu v Missouri.

ZACHOVÁNÍ LETNIČNÍCH DŮRAZŮ V MENŠÍM SBORU:

Výzvy a příležitosti

Dary často přicházejí v malých baleních. Platí to i o pastorační službě. Péče o duchovní život v malých a středních sborech vyžaduje porozumění Boží velikosti.

Když jsem začal sloužit jako pastor ve sboru Bethel Assembly, pohybovala se návštěvnost nedělních bohoslužeb okolo padesáti lidí. Kladl jsem důraz na to, že nás Bůh povede dál, budeme-li následovat jeho vedení. Letos slavíme desáté výročí a každou neděli se scházíme v počtu tří set lidí.

Pastori menších sborů mohou zažívat Boží velikost, jestliže budou klást důraz na Boží přítomnost a budou ji usilovně vyhledávat. Jestliže máme na sborové tabuli nápis **letniční církev**, měli by lidé v našem sboru zažít to, co toto slovní spojení vyjadřuje.

Má-li sbor zažívat jednání Ducha svatého, je zapotřebí, aby byly splněny tři základní předpoklady: musí být kladen důraz na letniční zkušenost; na shromáždění musí být povoleny duchovní projevy a církev o ně musí aktivně usilovat; a musí probíhat výzvy, po nichž lidé získají příležitosti trávit čas u pódia u „modlitebního oltáře“.

ZDŮRAŽŇUJTE LETNIČNÍ ZKUŠENOST

V Bethelu přijalo mnoho lidí křest v Duchu svatém. Má-li se to v našich sborech dít, musíme na Ducha svatého klást důraz v kázání a vyučování. Musí zaznívat poselství o spasení a vyzbrojení Duchem.

Jestliže nikdy nekázáte o chození v Duchu, omezujete tím duchovní růst lidí. Křesťané potřebují slyšet o letniční zkušenosti, aby ji mohli sami zažít. Naším úkolem je – obrazně řečeno – psát další kapitoly knihy Skutků. Letnice přitáhly velký zástup lidí a po Petrově kázání byly tisíce spaseny. Rozhodují se kázat stejné poselství.

USILUJTE O DUCHOVNÍ PROJEVY

Mnoho sborů štěpí rozdílné názory na styl sborového uctívání. V našem sboru vede chvály moje manželka Lauri. Naší společnou touhou je ujistit se, že shromáždění přivádí lidi k očekávání na Boha a k tomu, aby během něj slyšeli Boží hlas.

Uctívání někdy bývá samo o sobě cílem. Tak by to však být nemělo. Uctívání nás má připravit na to, abychom vstoupili do Boží přítomnosti. Lidé potřebují ztišit svou mysl a hluboce prožít, že On je Bůh.

DEJTE PROSTOR „MODLITEBNÍM OLTÁŘŮM“

V Bibli čteme o tom, že probuzení vznikala, když byly znovu zbudovány oltáře. Také v letničních církvích musí „modlitební oltáře“ zůstat otevřené.

Někdy jako kazatelé spěcháme zakončit bohoslužbu, aby se lidé včas dostali domů nebo sehnali volný stůl v restauraci. Na Ducha

svatého ale nesmíme spěchat. Bůh jedná, když lidé očekávají v jeho přítomnosti.

Trendem poslední doby je rušení nedělních večerních shromáždění. Návštěvnost v neděli večer však dokážou výrazně zvednout úžasné časy po výzvě k modlitbám u pódia. V našem sboru se v neděli večer stále schází okolo dvou set lidí. Přicházejí s očekáváním, že s nimi Bůh bude u modlitebního oltáře mocně jednat a promlouvat k nim.

Bůh se nemění a neměl by se měnit ani náš důraz na uctívání a čas strávený u „modlitebního oltáře“. Jsem vděčný za to, že náš sbor věří na Boží moc.

Před pěti lety jsme se dozvěděli, že moje žena Lauri má nádor na mozku. Lékaři nám sdělili, že by operace mohla způsobit ochrnutí, závažné poškození mozku, oslepnutí nebo dokonce smrt. Negativní prognózy ale nezměnily naši víru v Boží moc.

Operace nakonec trvala přes sedm hodin. Operující lékař mi vysvětlil, že důvodem bylo, že mojí ženě během zákroku otekl mozek a operace proto musela být přerušena.

Cestou na jednotku intenzivní péče Lauri zpívala a chválila Boha. Za deset dní už byla doma, po třech týdnech začala chodit do sboru a po čtyřech týdnech se vrátila k vedení uctívání a pěveckého sboru. Začala také podle svého zvyku běhat pět kilometrů denně. Ty, kdo věří, následují znamení a divy.

NECHEJTE SESTOUPIT OHEŇ

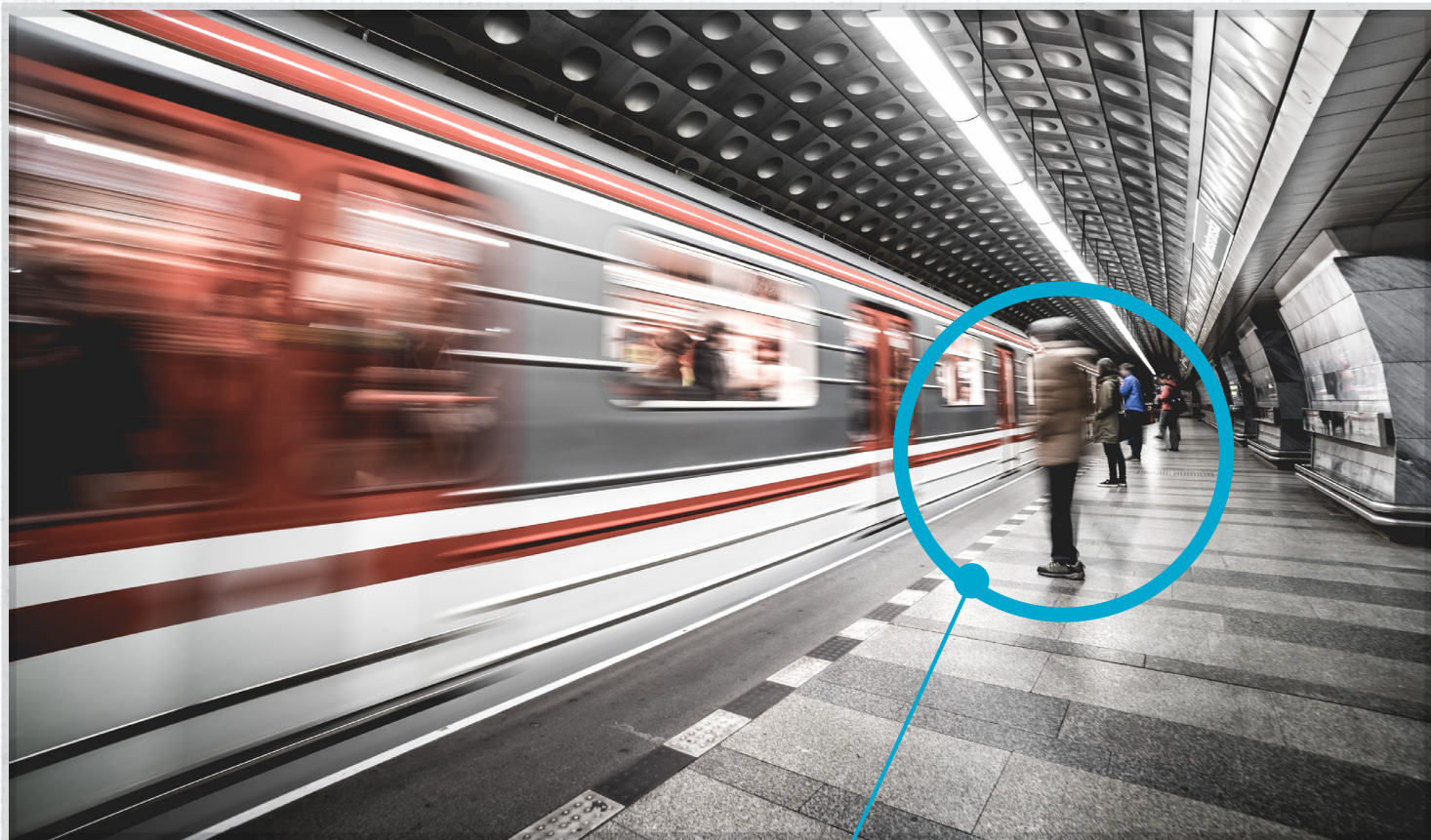
Jistý služebník řekl: „Nebojte se dovolit Duchu svatému, aby působil ve vašem sboru působil.“

Nic živějšího než letniční sbor by nemělo existovat! Nespokojte se s miskou čočky – máte nárok na prvorozenství! Dovolte Bohu, aby ve vašem sboru mocně jednal!

Veliké věci přicházejí v malých balíčcích. Nehleďte na to, kde se váš sbor nachází právě teď, ani na jeho minulost. Zaměřte pozornost na to, kam vás Bůh dokáže dovést. To, co se nám jeví jako obrovská hora, je Boží podnožkou. Naše překážka je Boží příležitostí zjevit svou moc.

— **STEPHEN FUNDERBURK**, pastor sboru Bethel Assembly of God, Wetumpka v Alabamě

PRAKTICKÉ ZMOCNĚNÍ PRO KAŽDODENNÍ ŽIVOT

Randy Hurst

O moci Ducha svatého jsem slyšel již jako malý chlapec. Jako letniční třetí generace jsem vyrůstal za naslouchání ohnivých kázání svého otce, strýce a pastorů – z velké části věnovaných moci Ducha svatého v životě věřících. Slovo *moc* bývá mezi letničními zmiňováno tak často, že k němu lidé často přistupují povrchně a nerozumí mu v celé jeho hloubce. Někteří je dokonce používají chybně a překrucují jeho pravý význam.

V počátcích letničního hnutí lidé radostně vítali Boží projevy zázračného uzdravení a další zázraky. I dnes mezi letničními přetrvává tendence zdůrazňovat nadpřirozený aspekt zmocnění Ducha a častěji a obsérněji o něm komunikují s lidmi mimo letniční prostředí.

Zázračné projevy jsou úžasné, jsem však přesvědčen o tom, že nevěřící lidé i křesťany, kteří nepatří mezi letniční, spíše zajímá zmocnění Ducha svatého pro každodenní praktický život, kdy nás Duch uschopňuje žít tak, jak je to správné.

Nikdo z nás není přirozeně motivován být vším, čím nás Bůh chce mít. Potřebujeme pomoc Ducha svatého, který nám poskytuje moc potřebnou k praktickému duchovnímu životu – zmocnění k životu v čistotě a k tomu, abychom měli zdravý vztah s Bohem i s lidmi.

Pastorů, kteří kladou důraz na uschopňování Duchem ke každodennímu životu křesťana a vedou a povzbuzují své lidi ke křtu v Duchu svatém, docílí toho, že lidé budou motivováni zažívat tento dynamický rozměr života v plnosti Ducha.

PRAKTICKÉ ZMOCNĚNÍ

Žít opravdový křesťanský život není těžké – je to nemožné! Potřebujeme s tím pomoci. A Bůh to ví. Stvořil nás s jistými vrozenými schopnostmi. Zároveň nás stvořil tak, abychom jej potřebovali a byli na něm závislí.

Lidé často uvažují o zmocnění Duchem svatým jen v souvislosti se znamením, zázrakem a duchovními dary a opomíjejí zmocnění pro každodenní život. Slovo *dunamis* přeložené ve Skutcích 1,8 jako „moc“ je ve skutečnosti velice komplexní. Dalo by se přeložit i jako „schopnost“ či „uschopnění“ a můžeme je aplikovat do všech praktických záležitostí každodenního života. Moc, kterou Ježíš svým následovníkům zaslíbil, se vztahuje na každý aspekt křesťanského žití. Uschopňuje nás dělat všechno a být vším, co Pán pro naše životy zamýšlel.

Každý člověk je jedinečný. Zápasíme v různých životních oblastech a máme své osobní slabiny. Duch svatý zná naše srdce, motivy i osobní charakterové vady. Jestliže na něj spoléháme, pomáhá nám, abychom mu i v naší jedinečnosti byli poslušní. Konkrétní projevy jeho pomoci – a tím pádem i „moci“ – se tedy člověk od člověka liší. Plachý a stydlivý člověk potřebuje odvahu povstat a promluvit. Výřečný a impulzivní člověk na druhou stranu potřebuje pomoci ke zdrženlivosti a schopnosti mlčet. Moc Ducha svatého zaopatří každému pomoc, která je mu ušita přímo na míru.

Potřebujeme, aby Duch svatý pracoval nejen v církvi na nedělní

bohoslužbě, ale každý den – v našich domovech, školách, sousedství a na pracovištích.

OKÁZALÉ NEBO NADPŘIROZENÉ?

Když se lidé zamýšlejí nad mocí Ducha svatého, obvykle jim na mysli vyvstanou viditelné okázalé projevy. Moc, kterou potřebujeme pro každodenní život, není okázalá a nepůsobí dojemem senzace, je však nadpřirozená. Nadpřirozený život vždy nedoprovází dramatické vnější projevy.

Je nešťastné, ba tragické, že tolik lidí chybně zaměňuje okázalé věci za nadpřirozené. V důsledku toho si vypěstují omezený pohled na zmocnění Ducha. Ne každé nadpřirozené dílo Ducha je nutně okázalé. Ještě důležitější je však uvědomit si, že ne vše okázalé musí být nutně nadpřirozené.

Po vylití Ducha svatého popsaném v knize Skutků se děly okázalé zázraky. Lidé vynášeli nemocné na ulice a kladli je na lůžka a lehátka, aby na ně padl Petrův stín (Skutky 5,15-16). Později Lukáš popisuje, že „Bůh skrze Pavlovy ruce konal neobvyklé mocné činy, takže i na nemocné odnášeli šátky a zástěry, které se dotkly jeho těla, a nemoci se od nich vzdalovaly a zlí duchové vycházeli“ (Skutky 19,11-12).

Tyto zázraky Lukáš označuje za „výjimečné“ nebo „neobvyklé“. Kladení nemocných na ulici, aby na ně padl Petrův stín a přikládání Pavlových šátků a zástěr na nemocné tedy zjevně nebyly běžnou praktikou církve. Tou bylo, že nemocní zavolali starší církve, kteří se za ně modlili a mazali je olejem v Pánově jménu (Jakub 5,14).

V posledních letech se hodně vyučuje o znameních a dívech. Tato slova se často vyskytují v knize Skutků (Skutky 2,19; 2,22; 2,43; 4,30; 5,12; 6,8; 7,36; 14,3; 15,2).

Ježíš promluvil o znameních a dívech jen jednou, když své následovníky varoval, aby se v posledních dnech nenechali svést falešnými proroky, kteří budou činit klamná znamení a divy (Matouš 24,24; Marek 13,22).

Královskému úředníkovi v Kafarnaum, jehož syn byl nemocný, Ježíš řekl: „Neuvidíte-li znamení a divy, jistě neuvěříte“ (Jan 4,48).

Jednou z našich největších osobních potřeb je motivace. Duch pracuje s našimi touhami. Dokáže námi pohnout, abychom dělali to, k čemu nejsme sami vnitřně motivováni. Inspiruje naše touhy.

Duch nám také pomáhá modlit se. Pavel napsal: „A stejně tak i Duch se spolu s námi ujímá naší slabosti. Vždyť my nevíme, jak a za co se máme modlit“ (Římanům 8,26). Povzbuzoval křesťany, aby se „v každý čas modlili v Duchu... s veškerou vytrvalostí a prosbou za všechny svaté“ (Efezským 6,18). Modlitba v Duchu nás uschopňuje hledat Pána a přimlouvav se za hranicemi vlastního porozumění a moudrosti.

Ovoce Ducha v životě věřícího (Galatským 5,22-23) nemusí být nutně okázalé. Je však důkazem, že v nás Duch svatý pracuje a činí v našem nitru věci, kterých bychom přirozeně nedocílili. Když se podíváme na své životy a spatříme lásku (zejména vůči těm, kdo nám ublížili), přetékající radost v soužení, pokoj uprostřed náročné životní krize, trpělivost v soužení a laskavost jako odpověď na nepřátelství, dokazují tyto atributy, že nepodléháme vlastním přirozeným emocím.

Jako Boží služebníci víme, jak hluboce zakořeněné může být v člověku rozhodnutí někomu neodpustit a jak tragické neodpuštění je. Pavel jasně popisuje, že neodpuštění je překážkou Božím

záměrům a odpuštění naopak hatí záměry nepřítelů: „Komu vy něco odpustíte, odpouštím i já. Neboť i já, cokoliv jsem odpustil – měl-li jsem co odpustit – učinil jsem to pro vás před tváří Kristovou, abychom nebyli oklamáni od Satana. Vždyť jeho úmysly nám nejsou neznámy“ (2. Korintským 2,10-11).

Mnozí nepovažují odpuštění za zázrak. Jsem však přesvědčen o tom, že se v duchovním světě na zázrak kvalifikuje. Lidé někdy nemají přirozenou sílu odpustit člověku, který jim velmi ublížil. Být Duchem uschopněn takového člověka milovat a odpustit mu nemusí působit okázalé, je však důkazem práce Ducha v životě daného člověka.

Duch svatý nás zmocňuje žít tak, aby se to líbilo Pánu. Jeho práce vždy nevyvolává dojem senzace. Je však přesvědčivým důkazem o přítomnosti Ducha v našich životech a o Božím životě, který skrze nás plyne.

TRVALÉ VNITŘNÍ VYLITÍ DUCHA

Když v době Staré smlouvy Izraelci utkali z Egypta do zaslíbené země, Bůh jim dával chléb z nebe – manu – jímž je krmil během jejich cesty pouští. Nedostávali manu do zásoby, aby si ji nosili s sebou. Byla jim dávana vždy ve chvíli, kdy ji potřebovali.

S životem v plnosti Ducha je to úplně stejné. Když Pavel vybízí efezské křesťany, aby byli naplňováni Duchem (Efezským 5,18), používá slovo, jež znamená „být trvale naplňován“. Naplnění Duchem by mělo být nepřetržitou zkušeností. Musíme se vytrvale modlit v Duchu, milovat v Duchu a žít v Duchu. Křest v Duchu svatém není jednorázovou zkušeností. Potřebujeme jím být naplňováni neustále. Duch svatý byl prvně vylit o dni Letnic. My však potřebujeme trvalé vnitřní vylití Ducha ve svých životech.

Ježíš své učedníky vyučoval o povaze moci Ducha přebývajícího v nás: „Jestliže mne milujete, zachovejte má přikázání. A já požádám Otce a on vám dá jiného Zastávce, aby byl s vámi na věčnost – Ducha pravdy, jež svět nemůže přijmout, protože ho nevidí a nezná. Vy jej znáte, neboť u vás zůstává a ve vás bude“ (Jan 14,15-17).

V této pasáži Ježíš svým učedníkům zaslubuje dvě věci: že jim bude dán Duch, aby byl stále s nimi a trvale při nich stál (jeho stálost), a že Duch svatý bude přebývat v nich (jeho přítomnost).

Nemusíme každý den zažívat okázalá znamení, divy a zázraky. Potřebujeme však pomoc Ducha svatého ke každodennímu životu. Moc Ducha svatého nám pomáhá žít naše duchovní životy, regulovat naše emoce a udržovat zdravé mezilidské vztahy. Bez jeho pomoci nejsme schopni být přirozeně vším, čím nás Bůh chce mít.

Věřím, že v našich sborech zažijeme obnovu touhy lidí po křtu v Duchu svatém. Zásadní roli přitom bude hrát větší důraz na komplexnost (pravou šíři a hloubku) plnosti Ducha svatého v životě věřícího.

RANDY HURST, ředitel Oddělení médií a rozvoje v *Assemblies of God World Missions* a zmocněnec evangelizační komise ve Springfieldu v Missouri.

PROČ JAZYKY?

Nevěřící lidi i křesťany z neletničních kruhů spíše zajímá **zmocnění Duchem svatým pro každodenní praktický život**, kdy nás Duch uschopňuje žít tak, jak je správné.

Vylití Ducha svatého na den Letnic doprovázela tři dramatická znamení: zvuk prudkého valícího se větru; ohnivé jazyky, které se zjevily nad hlavami věřících; a modlitba v jazycích (mluvení jinými jazyky). Vítr a oheň se již ve Skutcích dále neobjevovaly, ale mluvení v jazycích nadále doprovázelo každý případ naplnění Duchem (Skutky 2,4; 10,44-46; 19,6). Písmo nám zjevuje, že modlitba v jazycích sehrává v životě Duchem naplněných křesťanů několik rolí.

POTVRZENÍ Mluvení v jazycích je prvním vnějším znamením křtu v Duchu svatém. O této skutečnosti se dočítáme ve Skutcích 2,4 a také ve Skutcích 10,44-46 a 19,6. Text z desáté kapitoly Skutků je obzvláště poučný, neboť v něm stojí, že židovští věřící nabyli přesvědčení, že pohané přijali dar Ducha svatého ve chvíli, kdy je uslyšeli „mluvit jazyky a velebit Boha“ (Skutky 10,46).

UCTÍVÁNÍ Naše omezená mysl nemá dostatečnou kapacitu na to, abychom ve svém vlastním jazyce dokázali uctívat Boha tak, aby to plně vyjádřilo touhu našeho srdce. Mluvení v jazycích, které mnozí nazývají „modlitebním jazykem“ nám dává svobodu vyjádřit uctívání našich srdcí, které nedokážeme zformulovat prostřednictvím omezené slovní zásoby naší přirozené řeči. Jako misionář dokážu hovořit několika pozemskými jazyky. Přesto mi pro uctívání Boha někdy dochází slova. Když se modlím v jazycích, Duch svatý dosvědčuje mému duchu, že s jeho pomocí uctívám Boha z celého svého srdce, což bych přirozeným jazykem nedokázal (1. Korintským 14,14-15).

BUDOVÁNÍ Modlitba v Duchu buduje – povznáší – dvěma způsoby: buduje člověka, který se modlí v Duchu, a pokud je vykládána, buduje také církev. Pavel prohlásil, že se modlí v jazycích více než všichni Korinťané. Přesto jim však připomněl, že na shromážděních církve mají být jazyky vykládány, aby mohla být budována celá církev (1. Korintským 14,3-9).

PŘÍMLUVA „Duch se spolu s námi ujímá naší slabosti. Vždyť my nevíme, jak a za co se máme modlit“ (Římanům 8,26). Když se modlíme v Duchu, uschopňuje nás k tomu modlit se za hranicemi našeho přirozeného porozumění. Pavel řekl: „Každou modlitbou a prosbou se v každý čas modlete v Duchu a k tomu bděte s veškerou vytrvalostí a prosbou za všechny svaté“ (Efezským 6,18). Bůh si nás používá k tomu, aby mohl naplňovat své záměry v životech ostatních skrze službu přímlyvy.

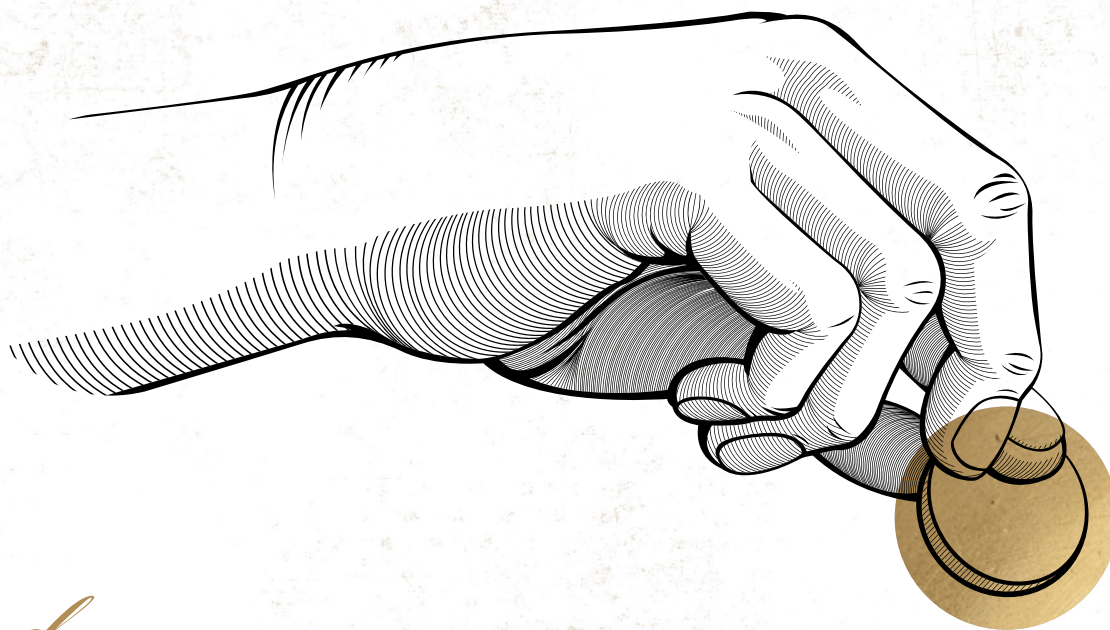
Před mnoha lety vedl můj strýc Bud Abbott pravidelnou středeční biblickou hodinu a modlitební setkání ve sboru ve městě Superior ve Wisconsinu. Během času modliteb se jeden zbožný diaákon, který pracoval pro železnici, začal tiše modlit v jazycích. Celá skupina utichla a naslouchala mu, jak se asi deset minut modlí v Duchu.

Když modlitbu dokončil, povstala žena, která byla ve sboru na návštěvě, aby vydala svědectví. Projížděla právě městem, když uviděla rozsvícenou církevní budovu. Zastavila a vstoupila dovnitř. Žena sloužila dvacet let jako misionářka v Tibetu. Přítomným lidem řekla, že se onen diaákon modlil v tibetském dialektu, který znala. Modlil se jmenovitě za konkrétního čínského křesťana, který trpěl pod tíhou obrovského pronásledování. Důrazně se za něj přimlouval u trůnu milosti.

Dar modlitby v jazycích je významnou součástí zmocnění Ducha v životě křesťana. Pastore, dávaš svým lidem příležitost k tomu, aby byli naplněni Duchem?

Randy Hurst

VÝZNAČNÁ SETBA – VĚČNÁ SKLIZEŇ

Wood

Když mi Duch svatý začal klást na srdce, abych napsal tuto knihu, byl jsem naprosto nadšený. V následujících řádcích totiž najdete to, co jsem kázal a uváděl do praxe po celý svůj život.

S tématem *setby a žně* jsem byl dobře obeznán již od raného dětství. Moji rodiče, oba služebníci evangelia, nastavili již od počátku v naší rodině i v našich srdcích standard dávání desátků, zasévání a sklizně. Vždy jsme byli *štědrými dárci* a svých desátků a darů jsme si vážili. Věděli jsme totiž, že jejich zaséváním vyjadřujeme svou poslušnost Bohu.

Čemu jsme však nerozuměli, byl *význam sklizně*, jakou naše dary způsobí, jestliže si na ni počkáme. V této knize se s vámi chci podělit o zásadní lekci, které jsem se v průběhu svého života naučil, a která, jak věřím, vnese revoluci do vašeho smýšlení ohledně desátků, obětí a darů.

Princip číslo jedna, kterému mě Bůh v oblasti dávání naučil, zní:

Zasévání je výrazem ROZPOZNÁNÍ SKLIZNĚ, která dosud nebyla ZJEVENA našim SMYSLŮM, ale již byla ustanovena prostřednictvím zákona DUCHA.

Naučil jsem se také tomu, že význačná setba musí být *smysluplná, hodnotná a důležitá*.

V následujícím textu se dozvíte, že vaše **význačná setba** by měla:

1. reprezentovat určující moment vašeho života,
2. vyjadřovat vášně vašeho srdce,
3. vyvěrat z hloubi vašeho obdarování, jež je vám vzácné,
4. vytyčit jasnou stezku pro vaši Bohem danou budoucnost,
5. ustanovit ten druh sklizně, jaký očekáváte,

6. být vyjádřením vaší víry v Boží slovo a v Boha, který dokáže činit nemožné,
7. jasně deklarovat, že (1.) nehodláte být otroky vašich okolností a že (2.) strach, pochyby a nevěra ztratily svou schopnost ovládat vám život!

Význačná setba vytváří atmosféru plodnosti a reprodukce. Dodává našim životům záměr a hodnotu. Přináší nám:

- radost, pokoj a spokojenost,
- požehnání do vztahu s Bohem i s lidmi,
- hojnost a sílu,
- bezpečný život.

Přátelé, tato kniha byla napsána právě vám a vašim rodinám – s myšlenkou na vaši Bohem ustanovenou budoucnost. Přeji vám, abyste získali vše, co pro vás Bůh zaopatřil a abyste naplnili *veškeré* Boží záměry pro svůj budoucí život.

Věřím, že když se naučíte významně zasévat, budete zažívat hojné naplnění vašich snů, tužeb a povolání. Především ale okusíte *věčnou* sklizeň.

Ať vám Bůh bohatě požehná, zatímco se vydáváte na tuto cestu. Modlím se, aby váš život proměnila v jedno velké nepřetržené požehnání.

Rick Thomas

NADPŘIROZENÝ PRINCIP

Rick Thomas

1. část

To, oč se chci s vámi podělit, není nějaká laciná formulka nebo návod na rychlý úspěch. Kdyby něco takového skutečně existovalo, dokázali bychom svět proměnit z chudoby v prosperitu prostřednictvím pěti jednoduchých kroků.

Významné zasévání plodící věčnou sklizeň vidíme v Písmu dlouho předtím, než Bůh dal na hoře Sinaj Mojžíšovi svůj zákon. Má původ na samém počátku času, kdy Všemohoucí stvořil člověka.

Bible říká: „*Hospodin Bůh vytvořil člověka z prachu země, a do jeho chřípí vdechl dech života; a člověk se stal živou duší*“ (Genesis 2,7).

Jak úžasný zázrak! Bůh vzal pozemskou hlinu, vytvaroval z ní lidskou bytost a zasel do Adama svůj dech. Spustil tím nikdy nekončící cyklus dávání a přijímání, který existuje dodnes a potrvá na věčnost.

Jak podivuhodný cyklus! Abychom mohli do plic přijmout další vzduch, musíme být ochotni vzdát se toho, který v nich máme nyní. Jak uvidíme dále, nemůžeme kráčet v hojnosti Božího požehnání, jestliže se budeme snažit držet si pro sebe první požehnání, které nám Bůh dal!

Každý nádech nového vzduchu je možný jen díky tomu, že se nejprve vzdáte toho, který právě vlastníte.

Pokud odmítnete vydechnout a vzdát se vzduchu, který jste vdechli, okamžitě otupíte, budete neefektivní a brzy vám dojdou síly! Výdech a nádech, dávání a přijímání, setba a sklizeň – tyto nadpřirozené principy byly ustanoveny od založení světa.

OTCOVO ZASLÍBENÍ

Pro neposlušnost člověka seslal Bůh na zem velikou povodeň, aby svět zničil. Zachránili se jen Noe, jeho rodina a zvířata skrytá v arše, aby opět obydli svět.

Pán dal Noemu dvě důležitá zaslíbení. Nejprve ustanovil duhu, která se měla stát znamením smlouvy. Potom pronesl následující výrok: „*Po všechny dny země nikdy nepřestane setba ani žez, chlad ani žár, léto ani zima, den ani noc*“ (Genesis 8,22).

Tento nadpřirozený princip platí dodnes.

ZPÁTKY K ZÁKLADŮM

Nedávno jsem kázal na jedné konferenci. Šokovalo mě, když mi někteří kazatelé v rozhovoru řekli, že ve svých sborech nekážou o desátcích.

„Proč ne?“ zajímalo mě. „**A o čem tedy namísto toho kázáte?**“

„*Desátky platily jen pod zákonem,*“ odpovídali. „*Nejsou pro dnešek. Proto kážeme o setbě a žni.*“

„**Takže vlastně o desátcích?**“ odpověděl jsem.

„*Ne,*“ trvali si na svém. „*Desátky byly pod zákonem.*“ Otevřel jsem Bibli v knize Malachiáš, kde Bůh mluví o přinášení desátku do obilnice a laskavě jsem je upozornil na to, že desátky byly v Písmu ustanoveny mnohem dříve, než byl dán Mojžíšův zákon.

BOŽÍ DÍL

První děti, které kdy na zemi žily, Kain a Ábel, obětovaly díl svého příjmu Pánu. Bible zaznamenává: „*Ábel se stal pastýřem ovcí, ale Kain se stal rolníkem. Po nějakém čase se stalo, že Kain přinesl z plodů země obětní dar Hospodinu. I Ábel obětoval, avšak on přinesl z prvorozených svého stáda a z nich ty tučné části. A Hospodin shlédl na Ábela a na jeho obětní dar*“ (Genesis 4,2-4).

Dlouho před Mojžíšovou érou promluvil Bůh k Abramovi (dříve než jeho jméno změnil na Abraham – otec mnoha národů) a řekl mu: „Skrze tebe budou požehnány všechny čeledi země“ (Genesis 12,3). Po velkém vítězství pak Abrama požehnal nejvyšší kněz Melchisedech slovy: „Požehnan buď Abram Bohem Nejvyšším, Stvořitelem nebes i země. A požehnan buď Bůh Nejvyšší, který vydal tvé protivníky do tvé ruky. Nato mu Abram dal desátek ze všeho“ (Genesis 14,19-20).

Nezapomeňme ani na Jákoba. Poté, co v Bételu přijal sen od Pána, učinil Jákob slib: „Jestliže bude Bůh se mnou, bude mě chránit na této cestě, kterou se ubírám... tento kámen, který jsem postavil jako posvátný sloup, bude domem Božím. A ze všeho, co mi dáš, ti jistě dám desátek“ (Genesis 28,20 a 22).

Desátky byly nepochybně ustanoveny dlouho předtím, než byl sepsán zákon.

Proč je to tak důležité? Musíme plně porozumět skutečnosti, že setba a sklizeň – včetně desátků – neplatily pouze pod zákonem, ale patří k základním pilířům našeho vztahu s Bohem.

Desatero přikázání byly zákony dané dětem Izraele, aby podle nich žily. Měly jim poskytnout hranice, dát směr a být jim „vychovatel“ do dne, kdy Bůh pošle svého Syna, našeho Mesiáše.

SLAVNÁ VÝMĚNA

Jestliže dáváte něco ze sebe – ze svého talentu, schopností nebo výdělku vlastními rukou – uvolňujete tím část svého života.

Jestliže dobrovolně dáváte své finance, čas a modlitby na Boží dílo, říkáte tím: „Bůh je můj zdroj. On je nejvyšší Bůh, vlastník nebes i země. Svou důvěru nevkládám v to, co mám, ale ve Stvořitele všech věcí!“

Lidé se mě opakovaně ptají: „Pastore, měli bychom věřit, že nám Bůh požehná, když dáváme?“

Takoví lidé však obvykle patří do klubu „Požehnej mi“. Jsou ochotni být požehnáním pouze za předpokladu, že na oplátku přijmou požehnání také oni.

Tak to však nemá být! Musíme zasévat a dávat na základě porozumění tomu, kým Bůh je. Otec říká: „Protože jste svým dáváním vyhlásili, kdo jsem, požehnám nyní já vám kvůli tomu, kým jste vy.“

Jsme dětmi nejvyššího Boha, který říká: „Jakmile do mého království zasejete semeno, které držíte v rukou, uvolím do vašeho života požehnání z mých rukou. Jestliže však vy zadržíte semeno, já zadržím sklizeň!“

Jak slavná výměna!

Tento princip Bůh ustanovil pro všechny věřící.

„PŘEKYPUJÍCÍ MÍRA“

Ježíš řekl: „Dávejte a bude vám dáno. Dobrou míru, natlačenou, natřesenou, překypující vám dají do klína. Neboť jakou měrou měříte, takovou vám bude naměřeno“ (Lukáš 6,38).

Čím větší *naběračku* použijete při dávání, tím větší požehnání naberete nazpět. Pán zde mluví o tom, že *význačné* semeno způsobí slavný – „*překypující*“ – návrat.

Nemohu dostatečně zdůraznit skutečnost, že tajemství hojného požehnání spočívá v dávání postaveném na tom, kým Bůh je – nikoliv na „dávání, abychom dostali“. Pán zná naše srdce a říká: „Protože jsi vyhlásil, kdo jsem, vyhlásím nyní já, kdo jsi ty, a zahrnu tvůj život hojnou sklizní!“

ROZDÍL MEZI DÁRCI A PŘÍJEMCI POŽEHNÁNÍ

V tomto světě žijí dva druhy lidí – dárci a příjemci.

Dárce je dodavatel.

Příjemce je uživatel.

Dárce trvale usiluje o to, aby lidé v jeho okolí zažívali úspěch a prosperitu.

Příjemce se trvale snaží srážet a ponižovat lidi, kteří jsou v jeho okolí.

Dárce dává v časech dobrých i zlých.

Příjemce bere v časech dobrých (protože možná bude hůř) i zlých (protože se bojí, že již nemusí přijít další příležitost).

Dárce dává, protože jeho životním stylem je žehnat všem, se kterými se setkává.

Příjemce bere, protože jeho životním stylem je brát od každého, s kým se potká.

Jakmile porozumíte Božímu nadpřirozenému principu setby a sklizně, stane se pro vás dávání stejně přirozeným jako dýchání. Ó, jak úžasný je to pocit!

RICK THOMAS je hlavním pastorem sboru Abundant Life Christian Centre (Křesťanské centrum hojného života) v Margate na Floridě. Je mezinárodně uznávaným pastorem, učitelem a konferenčním řečníkem.

Článek je výtahem z knihy Ricka Thomase *Význačná setba – věčná sklizeň* (© 2005). Použito se svolením autora. Všechna práva vyhrazena.

DUCH SVATÝ V AKCI NAPŘÍČ ČASEM I VĚČNOSTÍ

Warren Flattery

Počátkem dvacátého století došlo na mnoha místech světa k bezprecedentnímu nárůstu aktivity Ducha svatého. Tyto události rychle vyústily ve vznik letničního hnutí, které dodnes staví na moci Ducha v životech křesťanů. Události minulého století však nebyly první aktivitou Ducha svatého na zemi.

Duch svatý se zjevně projevoval v den Letnic. Učedníci se toho dne shromáždili v horní místnosti a Bible říká, že „byli naplněni Duchem svatým a začali mluvit jinými jazyky, jak jim Duch dával promlouvat“ (Skutky 2,1-4). Ani tehdy se však Boží Duch nezjevil na zemi poprvé.

Z pozice věčnosti se podílel již na stvoření vesmíru, včetně vzniku času a prostoru. Aktivní roli hrál i ve formování klenotu Božího stvoření – člověka. Od stvoření světa Duch svatý promlouval k lidem a komunikoval s námi. Hovoří k nám i nyní, bude k nám promlouvat po zbytek časnosti a následně i na věčnosti.

Na mnoha místech světa si lidé pletou Božího Ducha s duchem lidským a vzájemně je zaměňují. Duch svatý je však jedinečný. Je s námi, je nám nablízku, ale není s lidským duchem totožný. Je osobou, která je od lidského ducha oddělená a odlišná. Vysoce převyšuje všechny ostatní duchy. Je aktivní osobou věčné Boží trojice.

BŮH JE TROJEDINNOU BYTOSTÍ – TROJICÍ, JEDNOTOU KOMPLEXNÍ TRIÁDY

Chceme-li správně porozumět Duchu svatému a jeho charakteru, potřebujeme si předně uvědomit, že je jedno s Bohem. Ve skutečnosti je Bůh. Bůh je trojjediná bytost. Projevuje a vyjadřuje sám sebe ve třech osobách jako:

1. Bůh Otec,
2. Bůh Syn a
3. Bůh Duch svatý.

Jiný způsob, jak popsat Boha, je říct, že je jednotou komplexní triády (jedinou bytostí složenou komplexem jednotlivých osob Trojice). To lépe vyjadřuje, že Bůh je skutečně jen jeden, jak prohlašuje Deuteronomium 6,4: „Slyš, Izraeli, Hospodin je náš Bůh, Hospodin jediný.“ Proto je Bůh Duch svatý rovnocenným členem Trojice spolu s Bohem Otcem a Bohem Synem.

Nutno uznat, že učení o Trojici je obtížně uchopitelné i pro křesťany a je mimořádně náročné správně mu porozumět a srozumitelně je vysvětlit. Zřejmě proto existuje v rámci křesťanstva i nevelká frakce, která Trojici popírá a učí, že Bůh je jen jedinou osobou. Učení o Trojici vehementně popírá a dokonce se mu vysmívá jak judaismus, tak islám, tedy obě další hlavní monoteistická náboženství, která vedle křesťanství existují.

Judaistická teologie odmítá učení o Trojici navzdory skutečnosti, že již Stará smlouva jasně popisuje existenci a dílo Otce, Syna i Ducha svatého. Na tyto starozákonní zmínky se detailněji zaměříme později.

Také islámská teologie razantně odmítá pravdu, že Bůh je Trojice. Muslimové tvrdí, že křesťané věří ve tři bohy, ačkoliv Bůh je jen jeden. Stejným způsobem však můžeme jednoduše poukázat na to, že islám vyučuje o existenci dvou bohů.

Základem islámu je tvrzení, že kromě Alláha žádný Bůh není. Zároveň však muslimové učí tomu, že Korán je kopií něčeho, co nazývají „Matkou knihy“. Ta nebyla stvořena Alláhem a existuje na věčnosti samostatně a odděleně od něj. Pokud bychom toto tvrzení přijali, plynulo by z něj, že Matka knihy a Alláh jsou rovnocenní. Oba jsou určitým vyjádřením jediného Boha. Proto je ve skutečnosti součástí islámské teologie existence dvou bohů.

Přes obtíže s porozuměním i výkladem učení o Trojici je křesťané přijímají a vyznávají. Nikdy mu nebudeme schopni plně porozumět a dokázat je adekvátně vysvětlit, dokud se nesetkáme s Pánem tvář v tvář. Teď je jednoduše musíme přijmout vírou v Boží slovo inspirované Duchem svatým. Naše víra však není slepá a má rozumný základ.

DUCH SVATÝ V AKCI PŘI STVOŘENÍ

Duch svatý byl aktivní při stvoření vesmíru i stvoření lidstva.

Bible říká: „Na počátku stvořil Bůh nebesa a zemi. Země byla pustá a prázdná, temnota byla nad hlubinou a Duch Boží se vznášel nad vodami“ (Genesis 1,1-2). Duch svatý byl činný i při stvoření lidstva. V Genesis 1,26 stojí: „I řekl Bůh: Učinme člověka k našemu obrazu, jako naši podobu.“ Slovo „naši“ se v tomto verši nepochybně odkazuje na Boží trojici. Procesu stvoření se aktivně účastnil i Boží Syn. Židům 1,1-2 říká: „Mnohokrát a mnoha způsoby mluvil kdysi Bůh k otcům prostřednictvím proroků. Na konci těchto dnů k nám promluvil v Synu, jehož ustanovil dědicem všeho a skrze něhož učinil i věky.“ Duch svatý byl tedy spolu s Otcem a Synem aktivně účasten stvoření vesmíru včetně zformování člověka.

Duch svatý a jeho komunikace s lidstvem

Žijeme v nádherném vesmíru, který je větší a rozpínavější než vše, co kdy můžeme zažít nebo si být jen představit. Vědci stále dochází k novým objevům a zjišťují, že je ve skutečnosti mnohem rozsáhlejší, než jsme si doposud mysleli. S vesmírem máme osobní zkušenost. Vidíme jej, slyšíme, dotýkáme se jej, můžeme jej „ochutnat“ a cítit ho. Je vskutku úžasný.

Náš rozum – schopnost přemýšlet a uvažovat – nám velí, že vesmír není věčný sám o sobě. Nemohl vzniknout náhodou. Musí existovat nějaký Stvořitel, vyšší bytost, která vesmír stvořila a uvedla jej v existenci. Ačkoliv pro to nemáme vědecké důkazy, je to zcela logický závěr, k němuž docházíme rozumovou úvahou. Ta je natolik přesvědčivá, že jí dokážeme věřit.

Lidstvo touží poznat svého Stvořitele. *Jaký je jeho charakter? Je možné navázat s ním vztah?* K zodpovězení tohoto typu otázek nám náš rozum nestačí. Abychom těmto věcem porozuměli, potřebujeme od Boha přijmout speciální zjevení.

To nám bylo dáno Duchem svatým ve formě psaného Božího slova. Bible sama říká: „*Veškeré Písmo je vdechnuté Bohem a je užitečné k učení, k usvědčování, k napravování, k výchově ve spravedlnosti, aby Boží člověk byl takový, jaký má být, důkladně vystrojený ke každému dobrému skutku*“ (2. Timoteovi 3,16-17).

Byl to Bůh Duch svatý, kdo inspiroval pisatele Božího slova, zatímco zaznamenávali stránky Písma. Bible nám vysvětluje Boží charakter a zjevuje, že s námi Bůh touží mít osobní vztah. Říká: „*Víra je podstata věcí, v něž doufáme, důkaz skutečností, které nevidíme. Bez víry není možné zalíbit se Bohu, neboť ten, kdo k němu přichází, musí uvěřit, že Bůh je a že odpláci těm, kdo ho usilovně hledají*“ (Židům 11,1 a 6).

Vrcholný záměr komunikace Ducha svatého s lidstvem

Nejvyšším záměrem práce Ducha svatého na zemi je vyvýšit Ježíše Krista v životech lidí a jejich prostřednictvím směrem k ostatním lidem. Ježíš je, stejně jako Duch svatý, věčně aktivní osobou Boží trojice. Přišel na svět, aby se stal Spasitelem všech lidí – aby lidstvu umožnil vstoupit do osobního vztahu s Bohem. Duch svatý uschopňuje lidstvo k tomu, aby vyvyšovalo Ježíše Krista.

Jestliže nějaká aktivita či komunikace s lidstvem, která je duchovní povahy, nevyšuje Ježíše Krista, nejedná se o aktivitu či komunikaci Ducha svatého. Jasně o tom hovoří celé Písmo. Stojí v něm: „*Podle toho poznávejte ducha Božího: Každý duch, který vyznává Ježíše Krista, jenž přišel v těle, je z Boha. A žádný duch, který nevyznává Ježíše Krista, jenž přišel v těle, není z Boha. To je ten duch Antikrista,*

o němž jste slyšeli, že přichází, a který již nyní je ve světě“ (1. Janův 4,2-3).

DUCH SVATÝ V AKCI V DOBĚ STARÉ SMLOUVY

Duch svatý se od stvoření světa ve starozákonní době aktivně projevoval mnoha způsoby. V průběhu let dával vnuknutí prorokům, kněžím a králům, kteří pro nás sepsali Starou smlouvu. Dočítáme se v ní, že Duch svatý již v době zákona jednal a pracoval s lidmi, kteří byli ochotni nechat se jím použít k jeho záměrům.

V Genesis 6,3 čteme: „*A Hospodin řekl: Můj duch nebude v člověku přebývat navěky, protože je tělo. Jeho dnů bude sto dvacet let.*“ V tomto výroku je řeč o načasování. Člověk je na zemi jen krátký čas, během nějž s ním Duch svatý komunikuje. Především tento verš hovoří o vztahu Boha s člověkem. Duch svatý promlouvá k člověku ve snaze přivést jej v průběhu jeho pozemského života ke vztahu s Bohem, který přetrvá na věčnost.

Když Faraon položil svým služebníkům řečnickou otázku ohledně Josefa, zeptal se: „*Zda se najde někdo podobný tomuto muži, v němž je duch Boží?*“ (Genesis 41,38). Josef byl plně vydaný Bohu. Výsledkem toho bylo, že jej Duch svatý uschopnil k tomu, aby:

1. trvale rozvíjel svůj osobní vztah s Bohem,
2. provedl egyptský národ obtížným obdobím historie a
3. přivedl Izrael k tomu, aby rozvinul svůj vztah s Bohem.

Je zjevné, že napříč Starou smlouvou Duch svatý často přichází k lidem a používá si je pro naplňování svých záměrů. Při mnoha příležitostech si používá soudce, proroky, kněze a krále, aby naplnil své záměry, přivedl izraelský lid ke vztahu s Bohem a v konečném důsledku skrze něj požehnal celý svět.

Na mnoha místech Staré smlouvy Duch svatý jasně zjevuje, že Mesiáš, který byl Izraeli zaslíben, se narodí v judském Betléme. Například Micheáš 5,1 říká: „*A ty, Betléme efratský, který jsi nejmenší mezi judskými rody, z tebe mi vzejde ten, kdo bude vládnout nad Izraelem, jehož původ je odedávna, ode dnů věčných.*“

DUCH SVATÝ V AKCI V JEŽÍŠOVĚ ŽIVOTĚ

Duch svatý byl aktivní během početí Ježíše v lůně jeho matky Marie. Bible říká: „*S narozením Ježíše Krista to bylo takto: Jeho matka Marie byla zasnoubena Josefovi. Dříve než se sešli, zjistilo se, že je těhotná z Ducha svatého*“ (Matouš 1,18).

Duch svatý pomazal Ježíšovu službu během jeho života na zemi. V Lukáši 4,18-19 Ježíš prohlásil: „*Pánův Duch je na mně, protože mne pomazal, abych zvěstoval evangelium chudým. Poslal mne vyhlásit zajatcům propuštění a slepým nabytí zraku, propustit zlomené na svobodu, vyhlásit vítaný Pánův rok.*“ Veškeré nadpřirozené činy, které kdy Ježíš na zemi učinil, vykonal v moci Ducha svatého.

Později, navečer dne svého zmrtnýchvstání, se Ježíš setkal se svými učedníky za zavřenými dveřmi. Uzamkli se za nimi ze strachu před Židy. Jan 20,19 říká: „*Ježíš se postavil doprostřed a řekl jim: ‚Pokoj vám.‘*“ Učedníci se zaradovali, že vidí Pána.

Ve verších 21 a 22 dále stojí: „*Ježíš jim opět řekl: ‚Pokoj vám. Jako mne poslal Otec, i já posílám vás.‘ Po těch slovech na ně dechl a řekl jim: ‚Přijměte Ducha svatého.‘*“

Učedníci přijali Ducha svatého a s ním i výhody spasení, které jim Kristus právě vydobyl na kříži. Znovuzrodili se. Již nebudou muset přinášet zvířecí oltářní oběti za své hříchy. O několik dní později navíc vyjdou do celého světa, aby naplnili Ježíšovo *Velké pověření* a vyhlásili všem, že Ježíš je Spasitel.

DUCH SVATÝ V AKCI V DOBĚ NOVÉ SMLOUVY

Duch svatý byl aktivní při zrození a růstu první církve Nové smlouvy. Církev se ve skutečnosti zrodila navečer dne Ježíšova vzkříšení, kdy Pán svým učedníkům řekl: „Přijměte Ducha svatého.“ Církev je Kristovo tělo, v němž a skrze něž Duch svatý koná své dílo na zemi až do druhého Ježíšova příchodu.

O padesát dní později se v den Letnic učedníci shromáždili v horní místnosti. Bible celou událost popisuje následovně: „Když nastal den Letnic, byli všichni spolu na jednom místě. Náhle se ozval zvuk z nebe, jako když se žene prudký vítr, a naplnil celý dům, kde seděli. A ukázaly se jim jazyky jakoby z ohně, které se rozdělovaly, a na každém z nich se usadil jeden. Všichni byli naplněni Duchem svatým a začali mluvit jinými jazyky, jak jim Duch dával promlouvat“ (Skutky 2,1-4).

Někdy v průběhu čtyřicetidenního období mezi svým vzkříšením a nanebevzetím řekl Ježíš svým učedníkům: „Ale přijmete moc Ducha svatého, který na vás přijde, a budete mi svědky v Jeruzalémě a v celém Judsku, Samařsku a až po nejzazší konec země“ (Skutky 1,8). Zkušenost s Duchem svatým, kterou učedníci okusili na den Letnic, byla naplněním tohoto zaslíbení.

Poté, co Ježíš dal svým učedníkům zaslíbení, zaznamenané ve Skutcích 1,8, je pověřil *Velkým posláním*, když řekl: „Jděte do celého světa a vyhleďte evangelium všemu stvoření“ (Marek 16,15). A dodal: „Jděte tedy a činite učedníky ze všech národů, křtíte je ve jméno Otce, i Syna i Ducha svatého a učte je zachovávat všechno, co jsem vám přikázal. A pamatujte, já jsem s vámi po všechny dny až do skonání tohoto věku“ (Matouš 28,19-20). První učedníci vyšli a začali jeho pověření naplňovat.

Duch svatý dal potom církvi duchovní dary, které jí měly k naplňování Velkého poslání napomoci. V 1. Korintským 12,8-10 Pavel jmenuje devět darů Ducha, jejichž záměrem je napomáhat k duchovnímu růstu a rozvoji církve. V Římanům 12,6-8 a Efezským 4,11 Pavel uvádí další dary a služebnosti, které církev zmocňují k naplnění Velkého pověření. V 1. Korintským 12,4-7 a 11 k tomu říká: „*Jsou rozdíly v darech milosti, ale tentýž Duch; jsou rozdíly v službách, ale tentýž Pán; a jsou rozdíly v působení, ale tentýž Bůh, který působí všechno ve všech. Každému je dáván projev Ducha ke společnému prospěchu... Avšak to všechno působí jeden a týž Duch, který rozděluje každému*

jednotlivě, jak sám chce.“

Nová smlouva je příběhem církve, která ve své době naplňuje pověření našeho Pána. Zachycuje historii křesťanství prvního století. Z jejich řádek plyne, že se rané církvi podařilo své poslání naplnit. V celém tehdy známém světě byla prostřednictvím moci Ducha svatého ustanovena Ježíšova církev!

DUCH SVATÝ V AKCI NAPŘÍČ CÍRKEVNÍ HISTORIÍ

Navzdory všem problémům a selháním církve byl Duch svatý aktivní i v celém průběhu církevní historie. Mohli bychom se o tom dalekosáhle rozhovět, máme však prostor jen na krátké zjednodušené shrnutí.

Nová smlouva v knize Skutků popisuje život církve prvního století po Kristu. Jejím prvořadým zájmem bylo naplnit Velké poslání. V jejím středu se aktivně projevovaly dary Ducha svatého. Učedníci se modlili za své jednání a dovolovali Božímu Duchu jednat mezi nimi skrze slova moudrosti, slova poznání, nadpřirozenou víru, dary uzdravování, činění zázraků, rozlišování duchů, prorockví, jazyky, výklady jazyků a další duchovní a služební dary. Jejich záměrem bylo vyvýšit Ježíše Krista jako Spasitele světa, utvrdit církev v jejím vztahu s Pánem a napomoci Ježíšovým učedníkům zasáhnout svět evangelium.

Během druhého a třetího století došlo k dramatickému nárůstu důrazů na organizační strukturu institucionalizované církve na úkor práce Ducha svatého v jejím středu. Přesto však v části církve přetrvával silný akcent na dílo Božího Ducha. Přinášeli jej církevní otcové reprezentující tzv. montanismus.

Montanismus byl hnutím v rámci církve, které zastávalo pohled, že jednání Ducha svatého je důležitější než organizační struktura církve. Jeho průkopníkem byl kněz jménem Montanus z Frýgie. Jeho následovníci, kteří ve své službě používali dary Ducha svatého, byli nazváni montanisty.

Ve čtvrtém století došlo ke spojení institucionalizované církve a státu. Konstantin, císař Římské říše, konvertoval ke křesťanství a učinil z něj oficiální náboženství císařství. Vyústilo to v politickou kontrolu církve ze strany Římské říše a dramatický pokles důrazu na dílo Ducha. Politická kontrola církve ze strany státu přetrvávala až do šestého století.

I během této doby však církev zažila dvě pozitiva. Tím prvním bylo, že rané církevní koncily definovaly několik zásadních teologických otázek týkajících se učení o Trojici a dalších důležitých doktrín. V církvi se zároveň rozvinulo nové hnutí zvané **monasticismus**, které taktéž kladlo důraz na význam práce Ducha svatého. Představitelé monasticismu se od montanistů lišili tím, že prakti-

kovali asketický styl života. S montanisty je spojovalo to, že ve své službě aktivně praktikovali dary Ducha svatého.

V sedmém až patnáctém století, která někdy bývají nazývána obdobím temna, pokračovalo propojení církve se státem. Církev získala ve světě dominantní postavení. Její politická moc ovšem u mnohých vyvolávala rostoucí znepokojení nad tím, že církev upřednostňuje pomíjivé věci nad duchovními.

Monasticismus ztratil hodně ze svého duchovního života a vitality kvůli zákonitvím a pýše, která se rozvinula mezi jeho stoupenci. Někteří z nich se uchýlili k mysticismu, v důsledku čehož se úplně izolovali od svého okolí.

Přesto si řada těchto lidí duchovní náboj zachovala. Rozpracovali silnou misijní vizi s cílem zasáhnout svět evangeliem Ježíše Krista. Založili řády, jejichž záměrem bylo vysílat misionáře do celého světa. V některých z těchto řádů byl dáván prostor darům Ducha svatého. V mnoha zemích světa byla díky tomu ustanovena církev.

Počátkem 16. století církví otrásla velká protestantská reformace. Institucionalizovaná církev se v té době více starala o politiku a pomíjivé statky, než o duchovní záležitosti. Její chamtivost a hamižnost vyústily v praxi prodeje odpustků, jimiž si lidé mohli koupit odpuštění bez nutnosti pokání a změny života. Martin Luther se proti tomu vzbouřil. Chtěl institucionalizovanou církev zreformovat. Ta se však jeho reformám bránila.

Založil tedy luteránskou církev a někteří jeho stoupenci založili další nové církve. Tento proces pokračoval i v průběhu 17. století. Většina nových církví nikdy neopustila liturgické aspekty církve, od níž se oddělily. Jejich učení však bylo založeno na pravdě Kristova evangelia a na skutečnosti, že spasení přijímáme vírou v Ježíše Krista, nikoliv prostřednictvím skutků. Mnoho z těchto církví praktikovalo ve své službě dary Ducha.

V 18. a 19. století povstal nový důraz, a sice na posvěcení a svatost křesťanského života. Bývalý anglikánský kněz John Wesley založil metodistickou církev. Jeho následovníci později založili další církve, postavené na stejném důrazu. V mnoha z nich byla praxe darů Ducha svatého vcelku běžná.

Počátkem 20. století došlo k fenomenálnímu nárůstu práce Ducha svatého v církvi. Křesťané začali usilovat o větší pomazání Ducha pro život i službu, než jakou do té doby běžně zažívali. Objevil se důraz na křest v Duchu svatém. Výsledkem bylo posílení vize a odhodlání zasáhnout Kristovým evangeliem celý obydlený svět. Byly založeny nové církve praktikující dary Ducha svatého. Tyto události byly nepochybně naplněním proroctví z Jóela 3,1-2: „Potom se stane, že vyleji svého Ducha na každé tělo. Vaši synové a vaše dcery budou prorokovat, vaši starci budou mít sny a vaši mládenci budou mít vidění. Také na otroky a otrokyně vyleji v oněch dnech svého Ducha.“

DUCH SVATÝ V AKCI NA VĚČNOSTI

Duch svatý bude aktivní i na věčnosti. Při Kristově návratu budou jeho následovníci skrze Ducha svatého vzkříšeni k novému životu. Římanům 8,11 říká: „Jestliže ve vás přebývá Duch toho, který vzkřísil Ježíše z mrtvých, pak ten, který vzkřísil Ježíše Krista z mrtvých, oživí i vaše smrtelná těla skrze svého Ducha, který ve vás přebývá.“ Nevíme, co všechno bude Duch svatý na věčnosti činit. S jistotou však víme, že láska – nejdůležitější dar Ducha – přetrvá na věky. Bible říká, že „láska nikdy nezanikne“ (1. Korintským 13,8).

ZÁVĚR

Napříč církevní historií se vedoucí a teologové institucionalizované církve mnohokrát pokusili dokázat, že speciální dary Ducha svatého, které praktikovala církev prvního století, pominuly se smrtí prvních apoštolů. Ve zvýšené míře o to usilovali mnozí církevní vedoucí a teologové počátkem dvacátého století – ve stejné době, kdy docházelo k fenomenálnímu nárůstu jednání Ducha svatého v církvi.

Tuto svou teorii se snažili podkládat především verši z 1. Korintským 13,8-10: „Láska nikdy nezanikne. Proroctví – ta pominou; jazyky – ty utichnou; poznání – to pomine. Neboť jen částečně poznáváme a částečně prorokujeme. Když však přijde to, co je dokonalé, pomine to, co je částečné.“

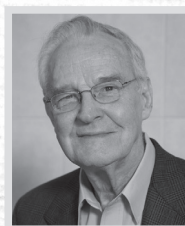
Řecké slovo „parousia“, překládané v desátém verši jako „dokonalé“, se ve skutečnosti vztahuje k druhému příchodu Ježíše Krista. Zmínění církevní vedoucí a teologové však jeho význam uměle posunuli tvrzením, že „parousia“ může také znamenat plně rozvinutou církev, která je vyzbrojena ke kázání a vyučování Kristova evangelia. Argumentovali tím, že poté, co byla v prvním století ve světě ustanovena církev, již dary Ducha svatého nebyly dále zapotřebí a pominuly.

Avšak po slavném vylití Ducha na počátku 20. století následoval ještě slavnější nárůst jeho jednání, který trvá dodnes. Řada starších zavedenějších církví i některé nové církve, které původně projevy Ducha odmítaly, je nyní hojně zažívají a praktikují.

Výsledkem veškeré aktivity Ducha svatého pracujícího v církvi a skrze ni je naplňování Velkého poslání Ježíše Krista. Duch svatý bude pokračovat ve svém díle až do chvíle, kdy se Ježíš vrátí pro svou církev. Jeho aktivita bude silit navzdory opozici ze strany duchovních sil temnoty, které proti ní pracují. Až se Kristus vrátí, naleznou církve pocházející z každého „kmene, jazyka, lidu a národu“ na tváři země (Zjevení 5,9).

Díky Bohu za práci Ducha svatého napříč časem a věčností. Jako Ježíšova církev potřebujeme Duchu svatému dovolit, aby v nás a skrze nás působil a naplňoval své záměry s dnešní církví a její rolí ve světě. Stane se tak, jedině pokud se budeme modlit, studovat Boží slovo a dělat vše pro to, abychom ve svých životech kráčeli v Boží vůli, kterou je naplňování Velkého poslání.

WARREN FLATTERY je projektovým ředitelem biblického překladu Fire Bible ve vydavatelství Life Publishers ve Springfieldu v Missouri. Přes 50 let sloužil jako misionář v Jordánsku, Evropě a Izraeli.

BOŽÍ **moc** VE SLUŽBĚ VEDOUcíHO

Martin Moldan

Jako letniční klademe velký důraz na Boží moc. Je pravdou, že Duchem naplněná církev roste po celém světě již více než sto let a letničně charismatické hnutí se stává uznávanou a respektovanou součástí světového křesťanstva. Současně však je pravdou, že ne vždy přesně chápeme pojem „Boží moc“.

Obvyklé porozumění tomuto pojmu spočívá v jeho přímé souvislosti s duchovními dary. O Boží moci hovoříme, pokud jsou přítomny dary jako například uzdravení, prorocství či jiné výrazné, spektakulární projevy Božího jednání. To je samozřejmě pravda, ale ne celá. Kde je přítomná Boží moc, obvykle jsou přítomny i dary Ducha. Boží působení je však mnohem širší. Cílem tohoto článku je poukázat právě na širší působení Boží moci v životě a službě vedoucího (pastora).

Jednotlivé aspekty působení Boží moci (jejich výběr a řazení) vychází spíše z osobní zkušenosti, v Bibli je nenalezneme uspořádané takto pohromadě. Jsem však přesvědčen o jejich důležitosti, aktuálnosti a praktickém přínosu pro život a službu každého vedoucího.

BOŽÍ MOC PŘINÁŠÍ ZMĚNU NAŠÍ OSOBNOSTI

První, na co chci poukázat, je změna osobnosti, kterou Boží moc do života přináší. Určitý předobraz můžeme vidět v životě prvního izraelského krále Saula:

Uchvátí tě Duch Hospodinův, budeš prorokovat s nimi a budeš změněn v jiného muže. [CSP] 1 Samuelova 10,6

Toto se skutečně naplnilo, jak jsme informováni v devátém verši: „*Bůh mu změnil srdce v jiné.*“ Má-li si Bůh použít člověka do své služby, musí se nejprve dotknout jeho nitra a změnit jeho srdce. Saul byl typem člověka pochybujícího o sobě, avšak Boží zásah z něj učinil Božího odvážného bojovníka, jak se záhy prokázalo v bitvě u Jábeše (1S 11). Změna srdce ovšem z člověka nesnímá zodpovědnost dodržovat Boží příkázání. Saul byl skvělý válečník, ale jako Boží služebník selhal.

Změnu srdce můžeme vidět u mnoha dalších biblických hrdinů – uvedme jako příklad alespoň dva. Prvním je apoštol Pavel, druhým jeho učedník Timoteus. Každý z nich byl „z jiného těsta“. Pavel byl jako neobrácený člověk typem ambiciózního jedince, jdoucího za svým cílem „přes mrtvolky“. Timoteus představoval jiný typ člověka, byl spíše tichý, v pozadí. Duch svatý s každým jednal jinak: Pavel se musel ztišit, stát se pokorným, kdežto Timoteus musel zesílit. Pavlovi dal Bůh do těla osten, aby jej držel „při zemi“, kdežto Timoteus potřeboval povzbuzení: „*Bůh nám nedal ducha bázkivosti, nýbrž ducha moci, lásky a rozvahy*“ (1Tm 1,7).

Věřím, že změna osobnosti se týká každého z nás. Bůh nás nepověří svým dílem, aniž by se nedotkl našeho nitra. On zná naše silné i slabé stránky a ví, co potřebujeme. Na nás je, abychom si byli vědomi té milosti, která nás uschopňuje ke službě, neboť proměna je podmíněna naším postojem. Saul poslouchal lidi více než Boha, a proto nakonec selhal. Timoteus musel pravidelně „rozněcovat oheň Božího daru“, aby se nestyděl za evangelium (2Tm 1,6), a Pavel si připomínal, že Bůh mu dal osten proto, aby se nepovyšoval (2K 12,7). Rozhovořujme tedy ve svých životech ovoce Ducha

svatého, abychom byli schopni obstát ve službě, do které nás Pán postavil.

BOŽÍ MOC PŘINÁŠÍ BOŽÍ PŘÍTOMNOST DO NAŠEHO ŽIVOTA

Boží moc, přijatá skrze křest v Duchu svatém, přináší do života jedince novou formu Boží přítomnosti. Naplňují se Ježíšova slova o Duchu svatém: „... *u vás zůstává a ve vás bude*“ (J 14,17) a „*nezanechám vás jako sirotky, přijdu k vám*“ (J 14,18). Stejnou myšlenku vyjadřuje Pavel, když křesťana přirovnává k Boží svatyni, Božímu chrámu (1K 3,16).

Biblické učení o Duchu svatém, přebývajícím v každém věřícím, je základem pro každodenní chození s Pánem. Je na nás, abychom se dokázali vnitřně ztišit a mezi všemi hlasy zvenčí i zevnitř, jež se dožadují naší pozornosti, se dokázali soustředit na hlas Ducha svatého. On nemluví vždy lidskými slovy, ale svou přítomnost dává najevo třeba hlubokým pokojem (Fp 4,7) popřípadě radostí (1Pt 1,8).

Žádná doba nebyla tolik zatížena šířením informací všeho druhu, jako ta dnešní. Internet není jen skvělým nástrojem pro práci, ale i zdrojem obrovského balastu ve formě množství neužitečných informací. Skrze televizní obrazovku se dozvídáme události z celého světa, ovšem jen zlomek z nich má pro nás nějaký význam. Vznikají různé odborné studie dokazující, jak destruktivní dopad má tato invaze informací na člověka, především na schopnost soustředění. Pro každého křesťana je životně důležité, aby svou „svatyni“ chránil a zachoval si tak ničím nerušené spojení s Bohem skrze Ducha svatého.

BOŽÍ MOC PŘINÁŠÍ PŘESVĚDČIVOST NAŠÍ SLUŽBY

První generace křesťanů byla, až na výjimky, tvořena obyčejnými nevzdělanými lidmi. Byli to rybáři, celníci, lidé „prostí a neučení“, jak při jedné příležitosti konstatovala židovská rada (Sk 4,13). V čem spočívalo tajemství toho, že je lidé poslouchali a následovali?

Věřím tomu, že když káže člověk naplněný Duchem, ostatní lidé to poznají. První, co lidé ocenili na Ježíšovi, bylo právě jeho kázání v moci (Mt 7,29). Jedna věc je, když člověk prezentuje své názory, zcela jiná věc pak je, pokud mluví z moci Ducha svatého. Ježíš použil obraz „*prouď živých vod tryskajících z nitra člověka*“ (J 7,38).

Když si připravuji kázání, snažím se, aby Duch svatý mluvil nejprve ke mně samotnému. Nemůžu kázat, pokud Bůh dříve nemluvil ke mně. Musím se setkat s jeho mocí prostřednictvím Božího slova. Tato zkušenost ve mně probudí nadšení, které pak mohu předávat dále. Nezáleží až tolik na tom, nakolik jsme „profesionální“ řečníci, ale na tom, čeho je naše srdce plné. Nezpochybnouji různé techniky mluveného projevu, mohou být velmi užitečné, ale nic nenahradí nadšení z Božích věcí. Lidé to poznají.

BOŽÍ MOC PŘINÁŠÍ ÚČINNOST NAŠÍ SLUŽBY

První misijní cesta Pavla a Barnabáše, popisovaná ve Skutcích apoštolů ve třinácté a čtrnácté kapitole, přináší jedno zajímavé

poučení. Ve verši 14,26 čteme:

Odtamtud odpulili do Antiochie, kde byli kdysi svěření Boží milosti k dílu, které nyní dokončili.

Apoštolové byli vysláni k dílu, které dokončili. Jinými slovy, oni byli úspěšní! Zakládání sborů mělo svůj počátek i konec. Nikoli v tom smyslu, že nebylo dále co dělat – Pavel nově založené sbory navštěvoval, zůstával s nimi v písemném kontaktu, modlil se usilovně za ně a často řešil velmi vážné problémy. Nicméně výsledkem jeho mise byla řada samostatných, zcela funkčních sborů.

Samozřejmě, ne všichni jsme povoláni k zakládání sborů. Někteří jsme pastoři, jiní vedou chvály, vyučují nebo slouží dětem. Každý dle svého obdarování a pověření. Myšlenka účinnosti či efektivity je ale univerzální, můžeme ji vztáhnout na jakoukoli oblast služby. Pokud konáme službu v souvislosti se svým povoláním a obdarováním, máme šanci být úspěšní.

Znamená to, že záleží pouze na Boží moci a takové věci, jako je třeba vzdělání, různé moderní metody a přístupy či nejrůznější technologie, můžeme ignorovat? Myslím, že nikoli. Stejně, jako si Bůh použil Pavlovo brilantní myšlení a vzdělání či Lukášovy literární schopnosti, může si použít mnohé z toho, co známe a umíme. Vzdělání a schopnosti mohou násobit naši službu, avšak závislost na Pánu a jeho moci zůstávají nenahraditelnou základní podmínkou.

BOŽÍ MOC PŘINÁŠÍ DO SLUŽBY NADPŘIROZENÝ PRVEK

Ačkoli osobně se domnívám, že celý život křesťana je ve své podstatě nadpřirozený, někdy jsou chvíle, které vyžadují mimořádný projev moci Ducha svatého. Proto jsme vyzbrojeni rozličnými duchovními dary. Máme o ně usilovat – jako jednotlivci i jako celé společenství, protože jsou nenahraditelné.

Každý Boží služebník se občas dostane do situace vyžadující mimořádnou intervenci Boží moci. Čteme například o Petrovi a Janovi, kteří čelili nedostatečně obrácenému kouzelníkovi Šimonovi. Dovedeme si představit, co by to pro církve znamenalo, pokud by se tento muž začlenil do místního sboru? Díky daru rozeznání duchů a intervenci apoštola obdařeného Boží mocí bylo této katastrofě zabráněno (Sk 8,13-24).

Svět v prvním století byl velmi zřetelně duchovní, ateismus ve formě popírání nadpřirozena neexistoval. Duchovní moc byla nutným předpokladem nejen pro přežití, ale i pro úspěšnou expanzi evangelia a duchovní zdraví církve. Naše století se tváří, že je tomu jinak, ale nenechme se oklamat. Nepřítel je stále stejně silný, jen používá jiné zbraně. Naše služba musí být stejně nadpřirozená, jako před dvěma tisíciletími. Jeden z duchovních darů, který potřebujeme, je dar rozeznání duchů – potřebujeme umět rozeznat, pojmenovat a eliminovat aktivity nepřítelů snažícího se uhnízditi v církvi.

BOŽÍ MOC PŘINÁŠÍ OSOBNÍ ZKUŠENOST POSLUCHAČŮM

Základem obrácení člověka není intelektuální poznání pravdy, ale osobní zkušenost s Duchem svatým. Pavel musel velmi polemizovat s křesťany v Korintu, kteří si zamilovali lidskou moudrost. Píše jim:

A byl jsem u vás ve slabosti, v bázni a v mnohém chvění. Mé slovo a má zvěst nespočívaly v přesvědčivých slovech lidské moudrosti,

ale v ukázání Ducha a moci, aby vaše víra nebyla založena na lidské moudrosti, ale na Boží moci. [CSP] 1 Korintským 2,3-5

Je velký rozdíl mezi člověkem, který se obrátil rozumově, a člověkem, který se obrátil na základě zkušenosti s Boží mocí. Jistě, i obrácení skrze Boží moc předpokládá relevantní informace ve formě jasného, zdravého a srozumitelného vyučování, avšak provázeného Boží mocí. K obrácení potřebujeme jak informace, tak osobní zkušenost.

Jen ten, kdo Boží moc přijal, bude schopen ji předávat dále. Nelze ji napodobit, nahradit či jinak „vyrobit“. Krátkodobě se snad dá imitovat, ale z dlouhodobého hlediska se pozná, na jakém základě stavíme. Chceme-li, aby naše služba nesla ovoce ve formě lidí dotčených Duchem, dovolme Duchu, aby se dotýkal v první řadě nás samých.

BOŽÍ MOC PŘINÁŠÍ NADĚJI

Na poslední místo tohoto výčtu atributů Boží moci jsem si nechal prvek naděje. Ne proto, že by byl nejméně důležitý – spíše naopak. Opětovně, když přemýšlím nad současnou generací, mi vyvstává potřeba naděje. Lidé, věřící i nevěřící, potřebují naději. Možná se neshodou v tom, co je tou správnou nadějí pro jejich životy, ale nikdo nepopře, že bez naděje se nedá žít. V dnešní neklidné době to platí dvojnásob.

Naděje souvisí s mocí Ducha svatého:

Bůh naděje kéž vás naplní veškerou radostí a pokojem ve víře, abyste se rozhovnovali v naději mocí Ducha Svatého. [CSP] Římanům 1,13

Příběh popisovaný ve Skutcích apoštolů, dvacáté sedmé kapitole, nám ukazuje důležitost naděje pro život. Lodi, na níž se plavil apoštol Pavel jako vězeň, hrozilo ztroskotání. Posádka i všichni pasažéři si toho byli plně vědomi, dokonce už ani nejedli. V jednu chvíli Pavel povstal a dodával jim naděje:

Ale nyní vás vyzývám, abyste byli dobré mysli, neboť nikdo z vás nebude ztracen, nýbrž jen loď. [CSP] Skutky apoštolské 27,22

Jak to mohl vědět? Duch svatý je duchem naděje. Přináší povzbuzení všude tam, kde lidé hynou v beznaději. Pavel nerozlišoval, kdo je věřící a kdo dosud „neobrácen“. Zvěstoval naději všem, kteří byli s ním na lodi. Nejprve jim předal naději na přežití a potom později, když byla příležitost, i naději evangelia. Nezapomínejme, že stejný duch naděje přebývá i v nás!

ZÁVĚREM

Tento seznam rozličných projevů Boží moci v životě služebníka není zdaleka vyčerpávající, zmínil jsem jen některé, jež považuji za zvláště potřebné pro dnešní generaci vedoucích. Osobně jsem ale přesvědčen o tom, že více než jednotlivé projevy moci Ducha svatého je zde idea duchovního člověka. Budme lidmi Ducha v celé jeho šíři a rozmanitosti! Bůh nás touží naplňovat svým Duchem víc, než po tom toužíme my sami!

Martin Moldan, MBA, biskup Apoštolské církve a pastor sboru v Kolíně.

church life

LETNIČNÍ MODEL CÍRKVE

Jason Morrison

Dovolte mi, abych na počátku této série o letničním modelu pro službu církve položil pár otázek (zvláště z mého vlastního pohledu jako poradce pro Church Life Resources), které vedou k zamyšlení. Co to znamená být letniční? Byla novozákonní církev letniční a naplněná Duchem? Z jakých předpokladů vycházela tato církev v oblasti služby, vůdcovství, evangelizace, duchovního života a společenství? Zastává váš sbor stejné hodnoty a principy jako novozákonní církev? Mohli by apoštolové z rané církve (prvního století) v novodobé kultuře efektivně sloužit?

JAK ŽÍT V BABYLONSKÉ KULTUŘE

Tyto otázky zaslouží patřičnou pozornost. Když se podíváme do historie, můžeme spatřit, že Boží lidé často čelili novým výzvám v tom, jak „dělat“ církev. S jistotou lze říci, že duchovní vůdcové častokrát nevědí, jak v těchto nových dobách vést. Izrael například zjistil, že společenství Božího lidu na poušti nemůže fungovat tak, jak tomu bylo v Egyptě. Vše se změnilo a staré paradigma (starý model) již déle nebylo vhodné. O něco později v Babylóně se museli znovu přeučit, jak má fungovat jejich společenství. Lidé se již nadále nemohli shromažďovat v chrámu. Již se nepřinášely oběti. Musely se hledat nové způsoby jak předat další generaci duchovní hodnoty. Po Letnicích se zrodila církev a opět, apoštolové museli objevit, jak ji vést v nové situaci. Dnes, po zhruba sto letech letničního probuzení, opět čelíme kulturním změnám, které nás pastory vybízejí k tomu, abychom se s odstupem podívali na modely naší služby.

Současné letniční vylití je jedno z největších hnutí církve. Jsou zde však nové současné trendy, které útočí na samu naši existenci. V současnosti můžeme vidět konkrétně tři hlavní změny, které přináší letniční ve světě problémy:

- Dramatický posun světové kultury.
- Posun vývojového cyklu letniční církve z období dětství k období dospívání.
- Současná služba odlišné sociální třídy. Na počátku jsme sloužili nejnižší společenské vrstvě a vrstvám převážně nevzdělaným. Nyní sloužíme střední třídě s univerzitním vzděláním.

JAK ZACHOVAT LETNIČNÍ HODNOTY A AKTUALIZOVAT LETNIČNÍ METODY

Zvládnout tyto výzvy znamená uvědomit si, že Bůh chce po svých vedoucích, aby vstoupili do této křižovatky kulturních změn a uviděli, co se nemůže změnit (hodnoty) a jaké věci změnu potřebují (metody). Letniční hodnoty se týkají oblastí, jako jsou křest v Duchu svatém, modlitba a pokání. Toto jsou hodnoty, které nemůžeme změnit. Metody, na druhou stranu, se potřebují přizpůsobit kultuře. Nacházíme se v krizi hodnot i metod. Pokud nezměníme metody spojené s klíčovými hodnotami, nakonec se tyto metody a hodnoty nebo dokonce i naše teologie změni samovolně.

V následující tabulce jsou příklady metod rané letniční církve a jejich korespondujících hodnot

METODA	HODNOTA
Bohoslužba, která trvala 3-4 hodiny	Obecenství s věřícími, hluboké vztahy
Dlouhý čas modliteb u „oltáře“	Osobní čas pro modlitbu s Bohem
Sborová výjezdová modlitební setkání	Napůl soukromý čas společných modliteb zaměřených na misi
Praktikování mluvení v jazycích	Rozvoj nadpřirozeného jednání/prorocství mezi všemi věřícími
Čas pro svědectví	Evangelizace skrze svědectví o proměněných životech
Intervaly dlouhodobého očekávání na Pána	Ztišení se a naslouchání Božímu hlasu
Sborové pikniky a společenství u jídla	Budování osobních vazeb
Pouze pár témat na kázání, modlitby a uctívání	Podpora duchovní disciplíny a zaměření se na vize
Probuzenecká shromáždění/duchovní soustředění tři až čtyřikrát ročně	Nevěřící zakoušejí Boží přítomnost na „shromážděních pro veřejnost“
Prorocké slovo a výklad jazyků téměř na každé bohoslužbě	Očekávání Kristova nadpřirozeného, aktivního vedení sboru

Ačkoliv sám mám ze svého mládí velice krásné vzpomínky na téměř všechny výše uvedené metody, musím rovněž přiznat, že ve většině případů se již nepoužívají nebo nejsou efektivní v tom, abychom zasáhli současného člověka a udělali z něj učedníka. Nicméně můžeme (musíme) vzít tento seznam hodnot a nalézt nové a efektivní způsoby pro další generaci, aby je mohla zakoušet.

Naše klíčové hodnoty je třeba objasnit nové generaci a znovu přehodnotit své metody. Je třeba se dívat na hodnoty, které chceme zachovat a klást si otázku: „Jak by tato hodnota měla fungovat v mé kultuře?“ Potřebujeme rozvinout rozmanité styly a trendy, v nichž se naše hodnoty budou odrážet. Neměli bychom předávat doktrinární učení nové generaci, aniž bychom je přitom znovu interpretovali a kontextualizovali. Pokud to neuděláme, nastane *odduchovnění*. Pokud nepoužijeme nový slovník pro výklad svých hodnot tak, aby je další generace pochopila, naše teologie ztrácí svou moc. Toto je místo, kde si potřebujeme položit otázku: „Co napomůže tomu, aby byl dán průchod působení Ducha svatého?“, nebo „Jak se chce Duch svatý sám projevovat mezi lidmi další generace?“

JAK NASTAVIT SPRÁVNÁ VÝCHODISKA PRO LETNIČNÍ MODEL

To jsou důvody, proč potřebujeme důkladně zvážit, jak má vypadat opravdový letniční model církve. Zatímco můžeme být evangelikálům velice vděční za jejich přínos, kterého dosáhli v mnoha oblastech, je také pravdou, že raní letniční častokrát ze strany evangelikálů čelili nelítostné opozici a dokonce nelítostnému pronásledování. Dokonce i dnes, napříč celým světem, jsou letniční studenti nuceni podepsat slib, že se nebudou modlit v jazycích nebo zastávat křest Duchem, jako podmínku pro přijetí na mnoho, ne-li většinu, evangelikálních biblických škol. Pokud tedy pouze spoléháme jen na evangelikální modely, ztrácíme některé z charakteristických hodnot, které přispěly k obrovskému letničnímu probuzení, jež před více než sto lety zaplavilo svět.

Začněme tuto sérii tím, že definujeme základní předpoklady, s nimiž pracuje model Church Life.

ZAPRVÉ jde o předpoklad, že novozákonní církev byla naplněna Duchem. Nenajdeme novozákonního vedoucího nebo sbor, který nebyl naplněn Duchem. Dokonce při výběru diákonů, kteří měli vykonávat „neduchovní“ práci, jako je služba u stolů, církev trvala na tom, že mají být „... plní Ducha a moudrosti“ (Skutky 6,3). Naplnění Duchem a křest Duchem byly nepostradatelnou základní hodnotou novozákonní církve. Stejně tak by tomu mělo být dnes.

ZADRUHÉ předpokládáme, že Ježíš je v současné době aktivní ve své církvi. Zatímco mnozí evangelikálové se ptají: „Co by dělal Ježíš? (What would Jesus do? - WWJD)“ my jako letniční se nepřetržitě ptáme: „Co teď Ježíš dělá?“ Díváme se na aktivitu neboli působení Krista, hlavy církve, a pak se k této aktivitě připojujeme.

ZATŘETÍ předpokládáme, že svými metodami nevytváříme v církvi život. To činí pouze Bůh. My jsme jen prostředníky jeho života a jeho působení. Hledáme Boží život a Boží aktivitu a více je rozvíjíme.

ZAČTVRTÉ ačkoliv jsem v tomto článku zdůrazňoval kontextualizaci, jako letniční věřící předpokládáme, že letniční

model církevního růstu nikdy nezačíná tím, že se snažíme přiblížit se dané kultuře. Letniční vždycky zažívali růst a probuzení tehdy, když se snažili přiblížit k Bohu. Stejně jako apoštolové, kteří čekali na Ducha svatého v horní místnosti, i my se přibližujeme k Bohu, dokud nejsme zapálení a plní Ducha svatého a poté jednáme. Bůh nás pak učiní světu srozumitelnými stejně tak, jako na den Letnic, kdy shromáždění lidé slyšeli poselství ve svém vlastním jazyce. Z lidského hlediska bychom nikdy nenaplánovali evangelizaci prostřednictvím veřejného mluvení v jazycích, ale modlitby věřících je vedly přímo k Duchem vedenému jednání, které Bůh přetlumočil dané kultuře.

ZAPÁTÉ předpokládáme, že církev je živé tělo, které má podobné životní systémy a strukturu jako lidské tělo. Pokud se nám podaří uzdravit jeden tělový systém a uvolnit v něm život, přinese to život i do dalších částí těla.

V budoucích článcích této série se systematicky podíváme na rozmanité životně důležité funkce, které se nacházejí v každém sboru, a předložíme k uvážení některé principy, které nám pomohou začít proces pečlivého předávání našich klíčových letničních hodnot a doktrín další generaci.

Jason Morrison, M.A.C.L. se svou manželkou Andreou působí od roku 2000 jako misionáři Assemblies of God World Mission v České republice. Podílejí se na podpoře mnoha oblastí života Apoštolské církve a jsou neúnavnými podporovateli Božího díla (nejen) v Čechách.

KŘEST V DUCHU: PŘEDTÍM A POTOM

Anthony D. Palma

Tento článek je reakcí na dvě skutečnosti, které znepokojují řadu letničních vedoucích: 1. vysoké procento křesťanů navštěvujících letniční církve nikdy nepřijalo křest v Duchu svatém, 2. mnozí z těch, kteří jej přijali, nemají dostatečné porozumění jeho pravému záměru (či záměrům). Podle mého mínění leží klíč k řešení obou problémů v rukou vedoucích (pastorů, evangelistů a učitelů), zodpovědných za vyučování a vedení ostatních věřících. V tomto článku přináším doporučení, která vedoucím napomohou vést křesťany ke zkušenosti křtu v Duchu a Duchem pokřtěným lidem pomohou objevit plný potenciál jejich zkušenosti. Vedoucí hrají strategickou roli v životech křesťanů, pro něž jsou jejich životy vzorem a vodítkem. Přinášejí jim zdravý výklad biblického učení a zároveň jsou pro ně příkladem života v plnosti Ducha.

PRO DOSUD NEPOKŘTĚNÉ

Následující doporučení vycházejí z předpokladu, že křesťan není vůči zkušenosti křtu v Duchu zatvrzelý a nepřátelský, a že ji touží prožít. Písmo nepřináší žádnou univerzální formulku, jak přijmout první naplnění Duchem. Níže uvedené body však mohou člověku, který o něj usiluje, velice pomoci.

VŠICHNI KŘEŠŤANÉ JSOU KANDIDÁTY NA KŘEST V DUCHU

Jóel předpověděl, že Pán vyleje svého Ducha na všechny svůj lid (Jóel 3,1-2). Starší i mladší, muži i ženy, služebníci a služebnice – bez rozdílu věku, pohlaví či sociálního postavení – toto zaslíbení se vztahuje na všechny. Jóelovo zaslíbení je ozvěnou Mojžíšovy vroucí touhy (a proroctví), aby Pán vložil svého Ducha na všechny svůj lid (Numeri 11,29). Prorocký duch již neměl být výsadou malé skupiny vyvolených.

Petr si pro své letniční kázání zvolil stejné téma. Nejprve citoval Jóelovo proroctví (Skutky 2,17-21) a potom prohlásil, že zaslíbený dar Ducha byl dán „vám [Židům] a vašim dětem [jejich potomkům] i všem, kteří jsou daleko“ (verše 38 a 39). Výraz „daleko“ se sice mohl vztahovat k chronologicky a geograficky vzdáleným lidem, nejspíše jím však byli myšleni pohané (viz. Efezským 2,13 a 17).

Křesťan, který touží po křtu v Duchu svatém, musí být každopádně zcela přesvědčen o tom, že je tato zkušenost určena i jemu.

DUCH JIŽ PŘEBÝVÁ VE VŠECH VĚŘÍCÍCH

Považuji za podstatné zdůraznit, že Duch svatý není vzdálen ani křesťanovi, který dosud nebyl pokřtěn v Duchu. Boží Duch pracuje uvnitř člověka, který činí pokání a obrací se, a působí v něm nové narození. Potom od něj neodstupuje, aby se vrátil zpět až v čase naplnění. Některé lidi mate obrazná novosmluvní řeč spojená se

křtem v Duchu: „byli v něj pokřtěni“, „byl na ně vylit“, „padl na ně“, „přišel na ně“. To všechno jsou obrazná slovní spojení, která nám mají přiblížit podstatu nádherné zkušenosti s Duchem, kterého máme již od znovuzrození. Proto někteří lidé popisují křest v Duchu jako *uvolnění* Ducha, který v nás již přebývá.

KŘEST V DUCHU JE DAR

Dar je definován jako něco, co si nemůžeme zasloužit ani odpracovat. Pokud by byl křest v Duchu závislý na lidských zásluhách, zůstávala by nezodpovězena otázka: „Jak poznáme úroveň, kdy už je člověk *hoden* přijmout tento dar?“ Nebo: „Jak *dokonalým* se musí člověk stát, aby se na tuto zkušenost kvalifikoval?“ Někdy se stává, že člověk toužící po křtu je natolik zaměstnán vědomím vlastní nehodnosti, že v něm Duch nemůže volně působit.

BŮH NEDOPUSTÍ, ABY LIDÉ USILUJÍCÍ O KŘEST ZAŽILI FALEŠNOU ZKUŠENOST

Ze zkušeností z mnoha rozhovorů s lidmi toužícími po křtu v Duchu vím, že se lidé někdy obávají, aby nemluvíli v jazycích o své vlastní vůli anebo aby to nebylo od satana, namísto od Boha. Takového člověka je potřeba ujistit Ježíšovými slovy: „*Jestliže tedy vy, ač jste zlí, umíte svým dětem dávat dobré dary, čím spíše Otec z nebe dá Ducha svatého těm, kteří ho žádají.*“ Tato slova byla vyřčena v kontextu toho, že žádný pozemský otec nedopustí, aby jeho děti dostaly hada, jestliže požádají o rybu, ani štíra, jestliže požádají o vejce (Lukáš 11,11-13). Citlivé a nejisté lidi je potřeba povzbudit k tomu, aby se odvážili nahlas slovy vyjádřit vnitřní puzení k promluvě neznámých zvuků modlitby v jazycích.

OČEKÁVÁNÍ A OTEVŘENOST POMÁHAJÍ DAR PŘIJMOUT

Člověk toužící po křtu v Duchu musí být ochotný plně se poddat Pánovu vedení. Pravé mluvení v jazycích nemůže být vyvoláno o vlastní vůli, proto člověk musí spolupracovat s Duchem svatým a nechat se jím unášet. Vzorem nám může být zkušenost učedníků na den Letnic. Lukáš říká, že mluvili jazyky „*jak jim Duch dával promlouvat*“ (Skutky 2,4). Proto je míra našeho očekávání na Boží jednání nesmírně důležitá. Může být protilátkou na *chronické čekání* – stav, kdy člověk celá léta vyhlíží křest v Duchu a stále jej nedokáže přijmout.

K NAPLNĚNÍ DUCHEM ČASTO VEDE MODLITBA A CHVÁLA

Ježíšovu vyučování o Otcově ochotě dát Ducha svatého těm, kdo jej o to požádají (Lukáš 11,13), předchází rozsáhlá pasáž věnovaná

modlitbě (verše 1-12). Ježíš v ní rozebírá a ilustruje význam vytrvalosti. Slovesa „žádejte“, „hledejte“ a „tlučte“ jsou v originálním řeckém textu zapsána v přítomném čase, který implikuje, že máme *vytrvale žádat, ustavičně hledat a bez ustání tlučit*. To ovšem neznamená, že bychom měli zoufale a frustrovaně škemrat. Spíše jde o vytrvalý závazek podle principu, jež vidíme v Ježíšových blahoslavenstvích: „*Blahoslavení ti, kdo vytrvale hladovějí a žízní po spravedlnosti, neboť oni budou nasyceni*“ (Matouš 5,6 – vlastní překlad)². Všimněme si také toho, že dni Letnic předcházelo jednomyslné setrvávání učedníků na modlitbách (Skutky 1,14).

VYTRVALOU PROSBU JE ZAPOTŘEBÍ SPOJIT S CHVÁLOU

Kromě modliteb v horní místnosti učedníci „*byli stále v chrámě, chválili Boha a dobrořečili mu*“ (Lukáš 24,53). Lidi usilující o křest v Duchu je třeba povzbudit k tomu, aby kromě proseb zároveň chválili. Chválit Boha ve vlastním jazyce často lidem pomůže v přechodu do chval v jazycích. Povšimněme si, že obsahem *glosolánní* promluvy učedníků bylo chválení Boha za jeho mocné činy (viz. Skutky 2,11 a 10,46). To je zajímavé i vzhledem k tomu, že židovské oslavy Letnic, svátky sklizně, byly časem radosti a vzdávání díky Bohu. Také osobní oběti lidí, kteří Bohu přinášeli prvotiny ze sklizně obilí, byly spojené s výčtem mocných činů Boha, který osvobodil Izrael z egyptského otroctví (Deuteronomium 26,1-11).

JIŽ NA CESTĚ KE KŘTU MŮŽE ČLOVĚK ZAŽÍT SPECIÁLNÍ POŽEHNÁNÍ

Zkušenost křtu v Duchu kulminuje mluvením v jazycích. Lidé však mohou již cestou k němu zažívat plnohodnotné a zásadní duchovní zkušenosti. Není zcela správné označovat křest v Duchu za *druhou milost*, protože vše, co z Božích rukou přijímáme je nám dáváno z milosti. V době mezi znovuzrozením a křtem v Duchu mohou lidé zažít řadu požehnání, která jsou někdy stínem či ochutnávkou mocné zkušenosti naplnění Duchem. S naprostým respektem ke křtu v Duchu jsem přesvědčen o tom, že to není tak, že člověk přijme *bud' všechno anebo nic*. Některá naše duchovní setkání s Pánem slouží k tomu, že nás připravují a pomáhají nám přijmout plnost Ducha. Ty, kdo vyhlížejí křest v Duchu, však musíme poučit, aby s ním takové zkušenosti nezaměňovali.

BOŽÍ NAČASOVÁNÍ SE MŮŽE LIŠIT OD NAŠEHO

Pán jistě odpovídá na modlitbu a chválu plnou víry. Z určitých důvodů, nejlépe známých jemu samému, se ovšem někdy jeho

načasování nekryje s našimi přáními a představami. Z knihy Skutků i z církevní historie víme, že k vylitím Ducha někdy dochází na nečekaných místech a v nečekaných časech. Člověk, který vyhlíží naplnění Duchem, by se tudíž neměl nechat odradit a upadnout do sebeobviňování, jestliže k naplnění Duchem nedojde v okamžiku, kdy jej očekává. V časech Pánových speciálních navštívení, kdy jsou celé zástupy lidí naplňovány Duchem, jsou optimální podmínky pro přijetí Božího zaslíbení. Takovou zkušenost jsem zažil ve skupině mládeže, v níž jsem vyrůstal. Dlouhou dobu v ní nikdo nebyl pokřtěn v Duchu. Potom však náhle, bez zjevného důvodu, byla řada z nás naplněna během krátkého období. První byla Duchem pokřtěna moje starší sestra. Zanedlouho poté jsem přijal naplnění i já v soukromí svého pokoje, zatímco jsem se modlil obecné modlitby a nikterak křest v Duchu nevyhledával.

PRO JIŽ POKŘTĚNÉ

Nyní se podíváme na některé aspekty křesťanského života po křtu v Duchu svatém. Mimo jiné se pokusíme zodpovědět následující otázky: Jakou roli hraje v celé této zkušenosti mluvení v jazycích? Je *glosolánní* promluva základem křtu v Duchu? Jaké jsou Boží záměry či nadpřirozené důsledky této zkušenosti? Je pravdivá teze „jednou naplněný, navždy naplněný“, které někteří Duchem pokřtění křesťané bezvýhradně věří? Je křest Duchem zkušeností, kterou je možné obnovovat? Věřím tomu, že úkolem vedoucích je vyučovat a vést lidi k mnohem širšímu pohledu na charakter a záměry křtu v Duchu. K Božím záměrům pro křest v Duchu nepochybně patří:

MLUVENÍ V JAZYCÍCH

Mluvení v jazycích je okamžitým a hmatatelným indikátorem toho, že člověk byl naplněn Duchem. Zároveň však následně člověku slouží k duchovnímu budování. Jak říká Pavel, „*kdo mluví jazykem, nemluví k lidem, nýbrž k Bohu*“ a „*buduje sám sebe*“ (1. Korintským 14,2 a 4). To je aspekt mluvení v jazycích v soukromí, které Pavel spojuje s dobrořečením Bohu a díkyvzdáním (verše 16 a 17). Zároveň je i součástí modlitby v Duchu (Efezským 6,18; Juda 20). Prostřednictvím jazyků se tedy křesťan duchovně buduje. Proto se mu často říká *modlitební jazyk* a bývá zařazován k projevům

milosti. Rozhodně není zkušeností na jedno použití, která se projeví pouze při křtu v Duchu. Mělo by se jednat o nepřetržitou, opakovanou zkušenost. Přímo to plyne z Pavlova výroku Korintánům: „*Chci, abyste všichni setrvali v mluvení jazyky*“ (1. Korintským 14,5 – vlastní překlad).³

Mnozí respektovaní exegeti (odborníci na výklad Bible) navíc vykládají Pavlova slova z osmé kapitoly listu Římanům tak, že vysloveně hovoří o mluvení v jazycích anebo že ke zmíněným přimlouvám modlitba v jazycích minimálně patří: „*Duch se spolu s námi ujímá naší slabosti. Vždyť my nevíme, jak a za co se máme*

modlit, ale sám ten Duch se za nás přimlouvá vzdechy, které nelze vyjádřit slovy“ (Římanům 8,26).

OTEVŘENOST VŮČI DUCHOVNÍM PROJEVŮM

Křest v Duchu je vstupní branou k široké škále duchovních darů. Vstup do této oblasti je přirozeným následkem poddání se nadpřirozenému proudu Ducha a jeho moudrosti a moci převyšující oblast racionálna. Například Petrova promluva ke shromážděnému zástupu na den Letnic byla vskutku prorockou řečí. Plyne to z Lukášova záznamu o této události a použitého řeckého slova *apophthengomai*, používaného pro nadpřirozeně vnuknutou promluvu.

Při pohledu na hlavní biblické seznamy duchovních darů (1. Korintským 12,8–10, 28–30; Římanům 2,6–8; Efezským 4,11) vidíme, že většina těchto darů se nějakým způsobem projevila již ve Staré smlouvě a v evangeliích. I učedníci sami ještě před Letnicemi zažili, jak si je Bůh používá v uzdravování a vyhánění démonů (Lukáš 10,9,17; Matouš 10,8). Studium církevní historie zjistíme, že se duchovní dary mnoha různými způsoby projevovaly v každém období křesťanských dějin.

Protože jednotčím záměrem duchovních darů ve shromážděních je budování Božího lidu (1. Korintským 12,7; 14,3–6, 12), měli by být Duchem pokřtění křesťané vytrvale povzbuzováni k tomu, aby po nich horlivě toužili (1. Korintským 12, 31; 14,1).

ŽIVOT VE SPRAVEDLNOSTI

Potřebujeme rozumět tomu, že křest v Duchu musí ústit do života ve spravedlnosti. Se křtem v Duchu přichází *zmocnění k životu a službě*. Frázi „k životu“ chápou jako „k životu ve spravedlnosti“. Je-li křest v Duchu ve skutečnosti ponořením do toho, kdo je Duchem svatým – což je nejčastější pojmenování Boha v Nové smlouvě – musí tato naše zkušenost ústit v osobní posvěcení. Hlavním problémem korintských křesťanů bylo, že ačkoliv mluvili v jazycích, nedovolili Duchu, aby pracoval v jejich nitru a v jejich životech. Duchem pokřtění křesťané si potřebují dobře uvědomit, že z jejich letniční zkušenosti neplynou pouze benefity v podobě duchovních darů, ale i ovoce Ducha.

Fenomén ohně, který se zjevil o dni Letnic, byl přinejmenším zčásti spjatý s Boží svatostí (Písmo jej v té souvislosti zmiňuje často – například v případě hořícího keře) a zčásti se svatostí toho, kdo jej přijímá. Ačkoliv křest v Duchu nedokáže v člověku způsobit okamžité posvěcení (jehož koneckonců nelze dosáhnout rychle ani žádným jiným způsobem), dává jeho příjemci čerstvý impuls žít tak, aby se to líbilo Bohu. V této souvislosti si připomeňme, jaké ovoce se podle Pavla projevuje při člověku, který je trvale naplňován Duchem – radostný duch, služba druhým lidem, vděčnost, díkůvzdání, pokora a úcta (Efezským 5,18 až 6,9).

Na tomto místě je vhodné zmínit, že plnost Ducha nemusí být jednorázovou zkušeností. Kromě každodenní vnitřní práce, kterou v nás Duch svatý činí, dochází v průběhu našich křesťanských životů k situacím, kdy Duch přichází se zvláštním dotekem v čase krize nebo aby naplnil určitou speciální potřebu. Tehdy v nás nově rozdmýchá svůj oheň a pozvedne nás. I tyto následné zkušenosti Písmo popisuje jako „*naplnění Duchem*“ (Skutky 4,8, 31; 13,9, 52).

MOC KE SVĚDECTVÍ

Nová smlouva běžně hovoří o blízkém vztahu mezi mocí (zmocněním) a Duchem svatým. Občas dokonce obě slova vzájemně zaměňují a používá je jako synonyma (viz například Lukáše 1,35; 4,14; Skutky 10,38; Římanům 15,19; 1. Korintským 2,4; 1. Tesalonickým 1,5). Ježíš po svém vzkříšení učedníkům řekl, aby počkali v Jeruzalémě, „*dokud nebudou oblečeni mocí z výsosti*“ (Lukáš 24,49). Ve Skutcích jim řekl: „*Přijmete moc Ducha svatého, který na vás přijde, a budete mi svědky*“ (Skutky 1,8). Témata křtu v Duchu a evangelizace světa jsou v knize Skutků úzce propojena. Zjevně mezi nimi existuje vztah příčiny a následku. Na druhou stranu bychom se však měli zmínit i o tom, že Ježíš neřekl, že výhradním záměrem Boží moci je evangelizace. Jak jsem již naznačil, na dílo Ducha skrze křest v Duchu potřebujeme nahlížet v širším kontextu, než jaký zdůrazňuje kniha Skutků. Přesto platí, že pokud někdo tvrdí, že je plný Ducha, ale nezajímá se o záchranu ztracených, protiřečí si.

Z pohledu Bible i samé podstaty misijní a evangelizační práce letničního hnutí musí přijetí Boží moci vždy ústit v kázání evangelia. Samozřejmě se jedná především o kázání prostřednictvím slov, Ježíš však zaslíbil, že jeho moc zahrnuje i činění zázraků v jeho jménu. Kniha Skutků je hotovým katalogem rozličných působení duchovních darů – darů promluvy, uzdravení, vyhánění zlých duchů, kříslení mrtvých, aj. Pán si je používal, aby otevřel srdce posluchačů a připravil je na kázání evangelia.

SHRNUTÍ

V tomto článku jsem se pokusil věnovat se několika tématům: potřebě, aby vedoucí (pastoři, evangelisté a učitelé) vyučovali Boží lid v oblasti přípravy na přijetí křtu v Duchu; nutnosti vyučovat lidi širším souvislostem ohledně záměrů a důsledků tohoto křtu; a konečně potřebě, aby Duchem pokřtění křesťané trvale zažívali plnost Ducha a pravidelná nová naplňování v časech speciálních potřeb. Křest v Duchu svatém musí být něčím víc, než jen doktrínou, na niž jsme jako letniční hrdí. Měla by se stát vitální, produktivní zkušeností každodenního života křesťanů a součástí jejich vztahu s Pánem i s ostatními věřícími a nástrojem ke svědectví ztracenému světu.

ANTHONY D. PALMA, Th.D., je dlouholetým učitelem v církvi Assemblies of God. Žije ve Springfieldu ve státě Missouri.

Poznámky

1. V následujícím textu jsem použil část upravených a doplněných materiálů ze své monografie *The Holy Spirit: A Pentecostal Perspective* (Logion Press, GPH, 2001).
2. Slovesný tvar slova „mluvit“ použitý v řeckém přítomném čase vyjadřuje pokračující nebo soustavnou činnost.

PŘEKÁŽKY ŽIVOTA V KRÁLOVSTVÍ (3)

OMLOUVÁNÍ TĚLESNOSTI

V dnešním pokračování vyučovací série *Překážky života v Království* se budeme zabývat problémem „tělesnosti“ a zaměříme se na rozdíl mezi **TĚLESNOSTÍ** a **ZÁKONICTVÍM**. Jádrem tohoto tématu je ochota nebo naopak nedostatek ochoty poddat se panství Ježíše Krista. Každý křesťanský vedoucí musí mít v těchto otázkách jasné porozumění a vědět, co o nich Písmo vyučuje. Čtěte, prosím, s otevřeným srdcem a myslí.

H. Maurice Lednický

„Tělesný“ je biblické slovo používané převážně v Nové smlouvě (jedinou výjimkou je několik jeho výskytů v překladu KJV Staré smlouvy v souvislosti se sexuálními vztahy). Znamená: „náležící k tělu“, „smyslový“, „ovládaný přizemními pudy“ nebo „ovládaný lidskou přirozeností“. Apoštol Pavel toto slovo používá pouze v listech Římanům a v 1. a 2. Korintským, a to v souvislosti s mladými a nezralými křesťany. Slovo nemá nikdy pochvalný význam a je používáno výhradně při napomínání, výzvách k nápravě a instruování a povzbuzování křesťanů k tomu, aby vytrvale směřovali k vyšší úrovni života vedeného Duchem. Svůj první dopis do Korintu Pavel začíná pochvalou, potom však vyjadřuje znepokojení nad tělesným chováním místních věřících.

Tělesnost v životech těch, kdo přijali Krista, vypovídá o nedostatku jejich vydanosti nebo duchovní disciplíny a je pravým opakem postupného posvěcování.

„Já, bratři, jsem k vám nemohl mluvit jako k duchovním, ale jako k tělesným, jako k nedospělým v Kristu. Dal jsem vám pít mléko, pokrm jsem vám nedal, neboť ten jste ještě nemohli snést. Ale ani teď ještě nemůžete, neboť jste stále ještě tělesní“ (1. Korintským 3,1-3).

Zákonicťví je snaha přidat lidské úsilí k Bohem zaopatřenému spasení, přijímanému výlučně vírou v Krista. Správná definice zákonicťví spočívá v tvrzení, že se člověk nemůže opravdově znovuzrodit, dokud neučinil pokání PLUS nenaplnil určité další – lidmi ustanovené – požadavky.

1. Rozdíl mezi „tělesností“ a „zákonicťvím“

Křesťané, kteří dlouhodobě odmítají opustit návyky svého starého života bez Krista, rádi halasně varují před „zákonicťvím“. Již před časem jsem však dospěl k závěru, že není možné, aby se křesťan, který není ochotný určité věci plně vydat Pánu, vylouval na zákonicťví. Někteří lidé rádi brojí proti zákonicťví, ačkoliv si ve skutečnosti chtějí jen obhajovat svou tělesnou přirozenost a nejsou ochotni nechat se „ukřížovat spolu s Kristem“.

Jak již bylo zmíněno dříve, židovští věřící v novosmluvních sborech vyžadovali, aby pohané (věřící nežidovského původu) následovali ustanovení Mojžíšova zákona o mužské obřízce (Skutky 15; Galatským 6; Titovi 1). Pavel byl zarytým odpůrcem takového přístupu. Přesto sám ve Skutcích 16 vybízí mladého Timoteje, aby se nechal obřezat (Skutky 16,1-4). Měřil snad dvojím metrem? Podívejme se na fakta. Timoteův otec byl Řek (byl nežidovského

původu). Aby tento mladý muž – napůl Řek, napůl Žid – dokázal efektivněji kázat evangelium Židům, podstoupil starozákonní rituál obřízky (Skutky 16,3). Timoteje obřízka nespasila – v té době již byl utvrzeným křesťanem. Mohl kázat evangelium, aniž ji podstoupil. Byl však ochoten přinést oběť pro to, aby předešel konfliktu v církvi.

Lidé, kteří obhajují „tělesnost“ pod rouškou obrany před „zákonictvím“ obvykle argumentují tím, že jsme byli „spaseni milostí skrze víru v Krista“ (Efezským 2,4-10). Na to samozřejmě není co namítnout – skutečně jsme byli spaseni výhradně díky Božímu milosrdenství a milosti a ne ze skutků, které nám nikdy nedokážou zaručit jeho odpuštění a přízeň. Jejich argument však předpokládá, že naše počáteční setkání s Kristem je naší jedinou zodpovědností, a že jakékoliv „požadavky“ na standardy našeho chování jsou pro nás irelevantní.

Nový život – znovuzrození – je ale pouhým začátkem. Není unikem před nadcházejícím Božím soudem. „Proto je-li kdo v Kristu, je nové stvoření. **Staré věci pominuly, hle, vše je nové!**“ (2. Korintským 5,17, přidán vlastní důraz). Když jsme se stali křesťany, celý směr našeho života se otočil o sto osmdesát stupňů. „**Věci, které jsem dříve miloval, teď nenávídím a věci, jež jsem dříve nenáviděl, nyní miluji.**“ Tento výrok popisuje podstatu nové přirozenosti, kterou nám Kristus dal. Neplyne z něj, že duchovní zralosti dosáhneme jediným obřím skokem. Posvěcení je celoživotním procesem, cestou, na níž nesmíme odmítat (1.) pravdu Písma, (2.) korekce Ducha svatého a (3.) vzor věrných spoluvěřících, kteří díky zkušenostem vyrostli a vyspěli na Božích cestách.

Může člověk, který je vděčný za své spasení a miluje Pána – jenž obětoval vlastní život, aby nás učinil způsobilými stanout před všemohoucím Bohem – odmítnout opětovat jeho lásku?

Boží milost nám odpouští naše minulé hříchy a pomáhá nám překonat hříchy současné. Nikdy nás však nepovede k tomu, abychom se v hříších zabydleli.

Proč by měl Duchem naplněný křesťan toužit splynout se „světem“, který není znovuzrozený (ve svém myšlení a činech), namísto toho, aby před ním utíkal? Pavel staví tělesné a duchovní věci do obrovského kontrastu.

„*Ti, kdo jsou živi podle těla, mají na mysli věci těla; ale ti, kdo jsou živi podle Ducha, myslí na věci Ducha. Myšlení těla znamená smrt, myšlení Ducha život a pokoj. Myšlení těla je totiž v nepřátelství vůči Bohu, neboť se nepodřizuje Božímu zákonu, ba ani nemůže. Ti, kteří jsou v těle, se Bohu líbit nemohou*“ (Římanům 8,5-8).

Chceme se bavit, ale Bůh touží po tom, abychom se pokořili.

Usilujeme o přijetí ze strany světa,
Bůh ale žádá, abychom se od něj oddělili.

Voláme po více aktivitách, **ale Bůh chce, abychom spočinuli v jeho přítomnosti.**

ŽIVOTNÍ LEKCE

Jako upřímný následovník Ježíše Krista toužím mít ochotného ducha, který je otevřený podřídit se všemu, oč mě můj Pán požádá. Pramení to z mé lásky k němu, nikoliv z povinnosti či donucení. Některé z věcí, jež dobrovolně odkládám, nejsou specificky zmíněné

v Božím slově. Přesto se rozhodují „**vystříhat se všeho, co vypadá zle**“ (1. Tesalonickým 5,22). Z Boží milosti prohlašují: „**Nežiji už já, ale žije ve mně Kristus. Život, který nyní žiji v těle, žiji ve víře v Syna Božího, který si mne zamiloval a vydal sebe samého za mne**“ (Galatským 2,20). „**Kéž se mi nestane, abych se chlubil, leda křížem našeho Pána Ježíše Krista, skrze nějž je pro mne svět ukřižován a já pro svět**“ (Galatským 6,14, přidán vlastní důraz).

2. Tělesnost nelze obhajovat odkazem na povahové rysy člověka

Mojžíše Písmo popisuje jako „**velmi pokorného člověka, nejpokornějšího ze všech lidí na zemi**“ (Numeri 12,3). Tento popis si vysloužil díky svému poddajnému duchu a absolutní důvěře v Boha. Přesto mu jeho hněvivost zabránila vstoupit do zaslíbené země. Izraelci během bloudění pouští často Mojžíšovi spílali a stěžovali si na kvalitu jídla či nedostatek vody. Bůh Mojžíšovi řekl, aby „**vzal hůl, svolal pospolitost a promluvil před jejich zrakem ke skále, která jim vydá vodu**“ (Numeri 20,8, přidán vlastní důraz). On však namísto toho učinil něco jiného: „**Mojžíš pozvedl ruku a dvakrát udeřil svou hůl do skály**“ (Numeri 20,11, přidán vlastní důraz). Ze skály sice vytryskla voda, ale Pán jej napomenul: „**Protože jsi mi nevěřil a nedosvědčil mou svatost před očima synů Izraele, nepřivedeš toto shromáždění do země, kterou jsem jim dal**“ (Numeri 20,12 – překlad KJV). Někdo by mohl namítnout, že k podobným výbuchům vzteku docházelo u Mojžíše jen ojediněle a že nad tím Bůh mohl mávnout rukou. Nebo že se tento incident dal ospravedlnit tím, že Mojžíš musel trvale čelit nespokojenosti a stížnostem nevděčných Izraelců. Realitou však je, že Bůh Mojžíšovo nevhodné chování neschvaloval a považoval za neomluvitelné.

Šimon Petr byl zcela neomalený člověk. Nikdy neváhal říci, co si myslel. Někdy se zdálo, že nejprve mluví a až potom – občas – přemýšlí. V ten večer, kdy byl Ježíš zajat, posmíván a odsouzen, se dokonce zaklínal a třikrát popřel, že zná Ježíše (Matouš 26,69-75). Po dni Letnic však již nenalzáme žádné zmínky o jeho agresivním chování. Dočítáme se naopak o jeho smělosti a tom, jak jej Duch svatý mocně pomazal k tomu být Kristovým svědkem. Pán si teď používal Petrovu osobitost ke své slávě. Božím plánem není potřít naši jedinečnost a proměnit nás ve stereotypní roboty. Bůh nevyrábí klony a nechce, abychom byli jeden jak druhý. Z proměny hrubého rybáře si můžeme vzít ponaučení, že každý z nás je jedinečný a všichni máme svá tělesná selhání, ale Bůh chce naše osobnostní slabiny proměnit v silné stránky, které napomohou rozmachu jeho věčného Království. Dokáže pohlédnout do budoucnosti a uvidět náš plný potenciál – jestliže mu dovolíme nahradit naši tělesnost duchovností.

Pokání nepotřebuje činit jen hříšník, aby se stal svatým, ale i svatý, který se stal hříšníkem.

Tělesnost nelze obhajovat odkazem na povahové rysy člověka, jeho etnický původ nebo přirozené sklony. Není-li Boží milost dostatečná k tomu, aby věřícího uschopnila Duchem svatým k překonání lidských slabostí, bude náš pozemský život pouhým sledem ostudných zkušeností. Neexistují žádné oblasti hříchu (tělesnosti), které by „Beránkova krev“ nedokázala porazit! Pavel prostřednictvím paralely s otroctvím vysvětluje, že náš život musí vždy někomu patřit: „**Víme, že náš starý člověk byl spolu s Kristem ukřižován, aby tělo hříchu bylo zbaveno sil a my už hříchu neotročili... považujte se za mrtvé hříchu, ale za živé Bohu v Kristu Ježíši. Byli jste osvobozeni od hříchu a stali jste se otroky spravedlnosti**“ (Římanům 6,6; 6,11; 6,18).

Pokání je absolutní základ. Závisí na něm naše ospravedlnění a je jím

podmíněno naše posvěcení. Každá snaha vyhnout se zodpovědnosti za vlastní chování je znevážením Božího milosrdenství a milosti. „Řekneme-li, že žádný hřích nemáme, klameme sami sebe a pravda v nás není. Jestliže své hříchy vyznáváme, on je věrný a spravedlivý, aby nám hříchy odpustil a očistil nás od každé nepravosti“ (1. Janův 1,8-9).

ŽIVOTNÍ LEKCE

Prorok Izajáš to vyjádřil zcela přesně: „Všichni jsme zkažení a znečištěni hříchem. Chceme-li se pochlubit svými spravedlivými skutky, nejsou než špinavými hadry“ (Izajáš 64,5 – překlad KJV). Odborníci na výklad Bible mají různé názory na to, co je myšleno oněmi „špinavými hadry“. Žádný z výkladů však nenavozuje pozitivní asociace. A to Izajáš mluví o tom nejlepším, čím se můžeme pochlubit! Tváří v tvář jeho svatosti jsme bezmocní. V konfrontaci s bezhříšným Božím synem jsme úplně odzbrojeni. Naši nejvyšší touhou zůstává „usilovně běžet, abychom se zmocnili dokonalosti, k níž se nás zmocnil Kristus Ježíš“ (Filipským 3,12 – překlad KJV).

Říct „**To nedokážu!**“ je projevem nedostatku víry.

Říct „**To neudělám!**“ je projevem nedostatku vydanosti.

3. Problém s podřízeností Kristovu panství

Vrcholným projevem Ježíšovy podřízenosti Otcově vůli byl kamenný oltář Getsemanské zahrady. Ježíš od chvíle, kdy jej Jan pokřtil v Jordánu, měl plné porozumění své pozemské misi – měl se stát smířící obětí za hříchy celého lidstva (Matouš 3,13-17). Ihned poté mu satan nabídl jednodušší cestu, jak si získat celý svět. „Pak ho Dábel vzal na velmi vysokou horu a ukázal mu všechna království světa a jejich slávu. A řekl mu: ‚Toto všechno ti dám, jestliže padneš na zem a pokloníš se mi‘“ (Matouš 4,8-9). V závěrečných hodinách svého pozemského života ale zažíval mnohem intenzivnější tlak. V obrovské agónii se třikrát modlil: „Můj Otče, je-li to možné, ať mne mine tento kalich. Avšak ne jak já chci, ale jak chceš ty“ (Matouš 26,39; 26,42; 26,44).

Ježíš zvítězil bitvu kříže během svých modliteb na kamenném oltáři v Getsemane, odkud odcházel cele vydaný Boží vůli. Následně prošel nespravedlností nezákonného soudního přelíčení, fyzickým mučením, bolestí a ponížením veřejného ukřižování. Bitvu o podřízení již měl ale v té době vyhranou. Každý křesťan musí zažít své osobní „Getsemane“ a cele se vydat Boží vůli pro svůj život.

K poddání se Kristovu panství vždy patří: „Avšak ne jak já chci, ale jak chceš ty.“

Bible vypráví řadu příběhů mužů a žen ochotných vstoupit na místo absolutní podřízenosti Boží vůli. Každý z těchto příběhů nám přináší podnětné vhledy a je pro nás povzbuzením, abychom i my našli toto místo hluboké pokory a poddanosti.

Ježíš kladl ve svém vyučování na podřízenost velký důraz. Po Petrově prohlášení, že Kristus je Boží syn (Matouš 16,16), Pán promluvil ke svým učedníkům: „Chce-li kdo jít za mnou, ať zapře sám sebe, vezme svůj kříž a následuje mne. Neboť kdo by chtěl svou duši zachránit, zahubí ji; kdo by však svou duši zahubil kvůli mně, nalezne ji“ (Matouš 16,24-25). V Lukášově evangeliu je jeho výzva

Abrahamovi bylo řečeno, aby přinesl na oltář svého syna Izáka jako oběť (Genesis 22).

Gedeón byl povolán bojovat spolu se třemi stovkami mužů proti Midjáncům (Soudců 6-7).

Královna Ester dala v sázku život, aby zachránila židovský lid v perském vyhnanství (Ester 4-7).

Daniel riskoval život, když se modlil k Hospodinu, ačkoliv to bylo protizákonné (Daniel 6).

ještě naléhavější. Ježíš zde třikrát opakuje, že jestliže určité věci neuděláme, „nemůžeme být jeho učedníky“ (Lukáš 14,25-33). Hovoří dokonce o tom, že musíme Bohu vydat samu podstatu života. „Ve srovnání se mnou musíte všechny ostatní nenávidět – svého otce a matku, manželku a děti, bratry a sestry – ano i vlastní duši“ (Lukáš 14,26 – překlad KJV). Své vyučování končí slovy, že být učedníkem má svou „cenu“, když říká: „Tak tedy žádný z vás, kdo neopouští všechno, co mu náleží, nemůže být mým učedníkem“ (Lukáš 14,33). Ježíš nás samozřejmě nevybízí k tomu, abychom „nenáviděli“ své rodiny. Říká jen, že pro nás musí být v porovnání s naší láskou k němu až na druhém místě. Ježíš po nás nechce ani to, abychom se vzdali veškerého pozemského majetku (jak tvrdí některé extrémní skupiny). Opět mu jde o to, aby se hromadění pozemských statků nestalo naší prioritou a aby se kolem něj netočil náš život. V kázání na hoře Ježíš řekl zástupům: „Nade vše ostatní hleďte Boží království a žijte spravedlivě a Bůh vám dá vše, co potřebujete“ (Matouš 6,33 – překlad KJV).

ŽIVOTNÍ LEKCE

„Tělesná“ přirozenost strhává člověka k touze po sebezáchově a vlastním uspokojení. V životě křesťana probíhá trvalá duchovní bitva se sobeckými touhami a svěhlostí. Zcela se vzdát kontroly nad vlastním životem je mimořádně náročné – a je těžké se pro to i jen rozhodnout. Platí to pro každou generaci od chvíle, kdy Adam s Evou zhřešili v edenské zahradě. Vydaný následovník Krista ze srdce zpívá: „Kamkoli povedeš mě, půjdu, Pane můj; budu mluvit vše, co mi řekneš; stanu se tím, kým chceš mne mít.“

Jsem rád, že se prostřednictvím tohoto magazínu můžeme pravidelně setkávat. Modlím se, aby vám každý článek přinášel cenné vhledy, povzbuzení a vyváženou pravdu Písma.

Zaslíbení Písma o Kristově brzkém návratu se rychle naplní. Ježíš možná přijde dříve, než dostanete příští vydání tohoto magazínu. Jestliže se tak stane, uvidíme se v jeho přítomnosti.

Dr. H. MAURICE LEDNICKY je již padesát let ordinovaným služebníkem americké církve Assemblies of God. Je spisovatelem, evangelistou, pastorem, misionářem a bývalým děkanem Centrální biblické vysoké školy ve Springfieldu v Missouri.

KANÁLY DUCHA

Marcia Lednický

Cestou od auta k areálu Centrální biblické vysoké školy, kde jsem vyučovala jednu úžasnou skupinu žen tématu radostí a výzev spojených se službou Bohu, mi chlad padajícího sněhu téměř bral dech. Výuka probíhala večer, kvůli čemuž se počasí jeví ještě chladnějším, než ve skutečnosti bylo. Vzkročit do tepla budovy bylo opravdové požehnání. Všimla jsem si, že jedna ze studentek toho dne ve třídě chybí. Bylo mi řečeno, že bydlí přes tři kilometry daleko a nemá auto. Skutečně jsem si nedokázala představit v takovém počasí ujít tak velkou vzdálenost. Kvůli rostoucí námraze by to navíc bylo v podstatě nemožné.

Z dalšího hovoru s dívkami jsem se dozvěděla, že jejich spolužačka nejenže večer pěšky chodí na vyučování, ale následně i do práce, vzdálené další tři kilometry, ovšem v opačném směru. Pracovala téměř do půlnoci a potom se pěšky vracela do svého bytu. To bylo samo o sobě pro půvabnou dívku nebezpečné. Nepocházela z křesťanské rodiny a její rodina ji v jejím povolání stát se misionářkou nepodporovala materiálně ani psychicky.

Promluvila jsem si o tom se svým manželem a oba jsme vnímali, že nás Pán vede k tomu, abychom jí koupili auto. Dohodli jsme se s prodejcem a s dívkou si smluvili čas, kdy ji vyzvedneme (neměla tušení, oč jde). Dovezli jsme ji do prodejny a předali jí vůz. Netřeba říkat, že byla nesmírně dojata. Se slzami v očích nám navíc řekla, že má ten den narozeniny. Není to typické pro našeho nádherného, milujícího Ježíše, kterému sloužíme? Viděl její potřebu a naplnil ji – navíc natolik osobním způsobem, že to učinil v den jejích narozenin. Stalo se to již před více než dvaceti lety a ona dodnes slouží jako misionářka.

Kniha Skutků popisuje den Letnic. Po svém vzkříšení dal Ježíš svým následovníkům pokyn, aby zůstali v Jeruzalémě, dokud jim nebude dán Duch svatý (Lukáš 24,49). V den Letnic byl Duch svatý vylit na sto dvacet věřících (Skutky 2). Dar Ducha je měl *zmocnit* ke hlásání evangelia. Nová smlouva však zároveň vyučuje tomu, že křest v Duchu (Skutky 2,4) je pro křesťana začátkem nové kvality života *pomazaného* Duchem. Křtem v Duchu nic nekončí. Nebeský dar Ducha (1. Korintským 12) byl dán Kristovu tělu k jeho posile a povzbuzení. Často se projevuje na společných shromážděních věřících, ale současně koná své dílo i v nitrech jednotlivých křesťanů průběžně den za dnem. Křest v Duchu svatém je nejen prostředkem k hlubší zkušenosti s osobním uctíváním Boha, ale zároveň nás i *uschopňuje* k veřejnému svědectví druhým lidem. V páté kapitole listu Galatským Pavel dává do kontrastu „*ovoce*“ Ducha se „*skutky*“ zla. Duchovní ovoce bývá obvykle řazeno do následujících třech kategorií:

1. **vztah k Bohu** – láska, radost, pokoj,
2. **vztah k ostatním lidem** – trpělivost, laskavost, dobrota,
3. **vztah k sobě samým** – víra (věrnost), mírnost, sebeovládání.

Pamatujme, že růst ovoce Ducha ve svých životech nemůžeme striktně dělit do jednotlivých škatulek. Porosteme-li ve vztahu s Bohem, zažijeme zároveň růst ve vztazích s druhými lidmi i sami se sebou.

Název dnešního článku – „kanály Ducha“ – nebyl zvolen náhodně. Jeho záměrem je zdůraznit práci Ducha svatého v našich životech ve vztahu k druhým lidem. Slovník definuje slovo „kanál“ jako „jakýkoliv druh průchozí cesty; dráhu, po níž je možné něco přepravit, odeslat, přenést nebo expresně doručit“. Není to úžasný pocit uvědomit si, že můžeme být kanálem, jímž skrze nás poplyne požehnání Ducha k ostatním lidem i k Pánově církvi?

Vraťme se ale k našemu příběhu. Před onou sněhovou bouří a mrazivým večerem ve Springfieldu v Missouri jsem nevěděla o situaci mladé dívky z úvodu článku. Bůh však o ní věděl a Duch, který je v nás, nám dal své instrukce. Dal nám výsadu stát se kanálem, jehož prostřednictvím doručí své budoucí misionáře to, co právě potřebovala. Bůh je velmi dobrý a nesmírně věrný. Má na zřeteli každou naši potřebu, stejně jako potřeby druhých lidí. A podobně jako si k pomoci sourozencům používá nás, si častokrát použije druhé, aby zaopatrili zase naše potřeby. Dovolte mi na tomto místě udělat důležitou odbočku a ujistit vás, že Bůh ví, kde se v daném okamžiku nalézáte, a zná každý detail vašeho života. Je naprosto úžasný, milující a věrný Bůh. Můžeme si být zcela jisti zaslíbením jeho Slova: „*Bůh je věrný! Nedovolí, abyste byli pokoušeni nad své možnosti. Uprostřed zkoušky vám poskytne východisko, abyste mohli obstát*“ (1. Korintským 10,13).

Tento článek je zamyšlením nad tím, že nám Duch svatý pomáhá být efektivnějšími ve službě. Jsme-li naplněni Duchem, projeví se to nutně v naší rodině, ve vztazích s lidmi z církve i v našich interakcích s nevěřícími.

V Efezským 3,14 a 16 se píše: „*Klekám na kolena před Otcem našeho Pána Ježíše Krista, aby vás podle bohatství své slávy posílil mocí skrze svého Ducha na vnitřním člověku.*“

Minimálně na dvou místech Písma je plnost Ducha svatého přirovnána k opilosti vínem (Skutky 2,14-17 a Efezským 5,18). O opilém člověku se často mluví jako o člověku, který je „pod vlivem“ alkoholu. Duchem naplněný křesťan je „pod vlivem“ Ducha svatého. Pod jeho vlivem však nad sebou neztrácíme kontrolu, ale přijímáme vedení k tomu, jak svému okolí prokazovat Boží milosrdenství a milost. Duch svatý uschopňuje Kristovy následovníky k efektivnímu zvěstování poselství o odpuštění hříchů. *Zmocňuje* nás k vydané službě evangelium.

Jako manželka kazatele čas od času získám vhled do situací, které ostatním nejsou známé. Bůh mě někdy přivede k člověku, který má potřebu speciální modlitby anebo jen jednoduše potřebuje vyslechnout. Každý z nás může být v určité situaci tím pravým člověkem, ke kterému má daný muž či žena důvěru a poprosí jej o modlitbu a sdílení. Naše „služba“ nemusí být vždy okázalá a nemusí nutně probíhat na pódiu nebo z pozice vedoucího. Podstatné je, abychom byli pro Božího Ducha použitelnými nástroji.

John Wesley se před půlnocí jednoho končícího roku modlil následující modlitbu: „*Již nejsem svůj, teď patřím tobě, Pane. Pošli mne, kamkoliv chceš. Pošli mne, ke komu chceš. Nech mě sloužit nebo*

mě nech trpět. Dovol mi pro tebe pracovat nebo být pro tebe nechán ladem. Naplň mě nebo mě učiň prázdným. Ať mám vše nebo nic. Svobodně a z celého srdce odevzdávám všechny věci tvé libovůli. Jsem ti cele k dispozici.“

Před lety jsem v jednom sborovém časopise četla následující výzvu:

CO KDYBYS DNES

**urovnal spor,
vyhledal zapomenutého přítele,
nahradil podezření důvěrou,
povzbudil mladého člověka,
který ztratil svou víru,
dodržel slib,
zapomněl na starou křivdu,
prozkoumal své požadavky na ostatní
a zavázal se je snížit,
bojoval za vyšší princip,
překonal dávný strach,
věnoval dvě minuty k ocenění krásy přírody,
řekl někomu, že jej miluješ a říkal mu to zas a znovu?**

(anonym)

Možná vám na tomto seznamu budou jeden či dva body připadat extrémně těžké. Duch svatý však žije v nás, pomáhá nám podobat se ve všem Ježíši a *zmocňuje* nás ke každodennímu životu ve vítězství. Jak mocnými služebnicemi evangelia bychom byly, kdybychom jen dovolily ovoci Ducha ovládat své činy a postoje!

„Boží ženou“ a „kanálem Ducha“ nedokážeme být z vlastní moci a síly. Dobrou zprávou je, že jimi být nemusíme. V Janovi 16,7 Ježíš svým učedníkům říká, že on musí odejít, neboť jestliže neodejde, nebude moci přijít Duch svatý. Ježíš byl „s nimi“, v budoucnu však měl přijít Duch svatý a přebývat „v nich“. Duch svatý žije v nás a dodává nám nadpřirozenou sílu a moc. Díky tomu, že v nás žije Duch svatý, třetí osoba Trojice, nezůstáváme nikdy samy, bez Boží přítomnosti a moci. Jeho Duch nám dává moc být Boží ženou ve vlastní rodině, církvi a městě.

Milé dámy, pojďme Bohu i lidem přislíbit následující:

1. **Skrze Ducha**, který žije ve mně, budu pomáhat ostatním uvidět, že Bůh nikdy nedopustí, abychom byli zkoušeni nad naše možnosti.
2. **Skrze Ducha**, který žije ve mně, se budu vždy snažit povzbuzovat ostatní a být kanálem jeho lásky.
3. **Skrze Ducha**, který žije ve mně, budu živým svěděním ztracenému světu – svými skutky i slovy, která promlouvám.
4. **Skrze Ducha**, který žije ve mně, budu mluvit jen slova, která pozvedají a slouží k budování a povzbuzení posluchačů.

Jak nesmírně povzbudivé je vědomí toho, že jsme-li naplněny Božím Duchem, žije jeho svatý Duch v nás. Je s námi neustále. Zahrnuje nás svou láskou. Láskou tak intenzivní a dynamickou, že jí přirozeně nedokážeme porozumět. Láskou, která nám dokonce pomáhá odpouštět lidem, kteří nám ukřivdili a ublížili.

Jeho Duch nás plní radostí, i když právě čelíme obtížným okolnostem a zdá se být nemožné se v takových chvílích radovat.

Je to nadpřirozená radost. Pochází z Božího Ducha, který naplňuje naše životy.

Jeho Duch nám dává pokoj. Přestože je naše okolí nepokojné, máme jistotu, že On má vše pod kontrolou.

Duch, jenž žije v nás a vede nás, nám pomáhá jednat s ostatními tak, jak by s nimi jednal Kristus. (Uznávám, že to nemusí být vždy snadné, ale musíme dovolit jeho Duchu převzít nad tím kontrolu.)

Duch nám pomáhá být spokojeny samy se sebou a hluboce si uvědomovat, že jsme byly vykoupěny Ježíšovou krví. Jsme jím milovány – více, než nakolik tomu kdy naše mysl dokáže porozumět.

Zůstávejte otevřené Duchu svatému, který žije ve vás. Bude vás vést k onomu jednomu člověku, který je právě duchovně hladový a má otevřené srdce. On nechce, aby kdokoliv zahynul.

Naší modlitbou by vždy mělo být: „Tady jsem, Pane. Dovol mi být kanálem, přepravní službou, která bude doručovat tvou lásku druhým lidem.“ Jaká radost, jaké potěšení, jak vzrušující i pokořující je ohlednutí nazpět a uvědomění si, že jsme měly tu výsadu být nástrojem, jehož prostřednictvím mohl v životech lidí pracovat Duch svatý. Po pravdě řečeno zřejmě až věčnost nám zjeví plný rozsah našeho vlivu na lidi, k nimž jsme se nechaly vést Duchem, jenž v nás přebývá, abychom jim pomohly v jejich tíživé situaci. Možná zjistíme, že jsme někomu pomohly od základů přenastavit jeho/její život tak, aby naplnil Boží záměr.

V průběhu mnoha let strávených ve službě se mnou při několika příležitostech lidé sdíleli svá svědectví o tom, jak jsme jim s manželem během nějaké konkrétní životní situace řekli pár slov nebo projevíli laskavost. Jindy jen pozorovali, jak se chováme a změnilo jim to život. My jsme o tom v dané chvíli vůbec nevěděli. Skutečně občas nebudeme tušit, jak si nás Boží Duch ve vztazích a interakcích s ostatními používá. Bůh je nesmírně osobní a povede nás osobně do skutků lásky a promlouvání slov, která ovlivní ostatní. Není to úžasné?

Život pod vedením Ducha svatého je obrovským dobrodružstvím radosti, pokoje a napětí. Mnohokrát se ohlédnete zpět a uvidíte, jak vás Duch nadpřirozeně vedl. Jsem přesvědčena o tom, že Boží děti by měly být těmi nejšťastnějšími lidmi na světě. Možná vždy nevíme vše o dnešku ani o zítřku, ale s jistotou víme, jak nakonec skončí celý příběh.

Včerejšek je pryč, je tu nový den. Užijte si ho naplno. Pusťte se do něj s plností *pomazání* Božího Ducha! Bude to na vás vidět a rozpozná to celá vaše rodina, váš sbor i nevěřící lidé ve vašem okolí.

Ať vás Bůh každý den zahrnuje svým úžasným požehnáním, přicházejícím z jeho štědré ruky.

MARCIA LEDNICKY je žádanou řečnicí na výjezdech, konferencích a seminářích pro ženy. Má jedinečnou schopnost propojovat výzvy každodenního života s biblickými pravdami. Její službu Slova umocňuje její mimořádný řečnický talent, skrze nějž lidem předává Kristovu lásku.

POSELSTVÍ KÁZANÉ V MOCI

Sobhi Malek

Nevěřím tomu, že je možné islámský systém zlomit pomocí lidského génia ani vojenskou silou. Může se to stát jedině **skrze nadpřirozenou intervenci Ducha svatého.**

Pohyboval jsem se v jedné z islámských metropolí. Bůh mě tam povolal kázat evangelium a silně mi položil na srdce místní lidi. Budoval jsem s nimi přátelství a několik z nich vydalo svůj život Kristu.

Jednoho dne jsem si potřeboval něco zařídit v centru města. Zatímco jsem pěšky procházel městem a modlil se, blížil se ke mně po levé straně stejného chodníku nějaký muž. Já jsem kráčet po pravé straně. Chodník byl dostatečně široký na to, aby se na něm dva lidé bez problému minuli. Na okamžik jsme se setkali pohledem. Přibližovali jsme se k sobě čím dál více a já jsem si nevšiml ničeho zvláštního, ani jsem nic neobvyklého nepocítil. Nepřestával jsem se modlit. Když jsme se měli minout, muž zakopl. Zavrával, vybočil z chodníku na silnici a téměř upadl. Zatímco jsme se míjeli, podařilo se mu nabrat ztracenou rovnováhu. Potom se vrátil zpět na chodník a pokračoval v chůzi.

Příliš jsem o celém incidentu nepřemýšlel. Řekl jsem si, že ten pán jednoduše o něco zakopl. Tentýž den se však stejný scénář zopakoval znovu – tentokrát šlo o mladou ženu. O několik dní později se to stalo zase a potom ještě jednou... a pak se to opakovalo v jiné islámské metropoli.

Začal jsem si klást otázku: *Co se to děje?*

Nikdy bych si nedovolil udělat z toho doktrínu a začít ji vyučovat, ale napadá mě jisté vysvětlení. Zatímco jsem kráčet po městě, modlil jsem se v Duchu za lidi hluboce oddané náboženským praktikám pocházejícím od satana. Je možné, že moc Ducha svatého pracující

v obyčejném služebníku Páně zabránila satanským silám přiblížit se k němu na bližší vzdálenost? Domnívám se, že ano.

Při evangelizaci muslimů vstupujeme do obrovského duchovního boje proti silám temnoty. Tyto síly dokáže porazit jen moc Ducha svatého.

Po celý svůj dospělý život se zabývám studiem islámu a přes třicet let pracuji mezi muslimy jako misionář. Nevěřím tomu, že je možné islámský systém zlomit pomocí lidského génia ani vojenskou silou. Může se to stát jedině skrze nadpřirozenou intervenci Ducha svatého. Jakmile ten zasáhne, zboří zdi, odstraní bariéry a přenese lidi z království temnoty do Kristova světla – od strádání k radosti, od války k pokoji a lásce.

Islám je vůči duchům svých poddaných nesmírně brutální. Nasazuje pouta jejich představitosti. V muslimských společnostech – jak v západních zemích, tak v zemích islámského světa – jsou děti ve školách vyučovány nenávisti; v mešitách se káže opovržlivě o těch, kdo nepatří k muslimům a vybízí se k násilí vůči nim; média oslavují zabíjení ve jménu jejich boha. Velice s muslimy soucím. Je mi jich líto, protože žijí v bezútěšném otroctví. Většina muslimů jsou milí lidé. Jsou laskaví a uctívají, žijí však pod nadvládou tvrdého krutovládce. Muslimové jsou ztraceni ne proto, že jsou fundamentalisté, fanatici nebo liberálové, ani proto, že jsou muslimy. Jsou ztraceni proto, že jsou vzdáleni od Krista, který je jediným Spasitelem všech.

Islámská kultura a její mylné teologické závěry se často zdají být

nepřekonatelnými překážkami bránícími postupu evangelia. Muslimové vidí v křesťanství implicitní kritiku svého náboženství. Základem křesťanského učení nacházejícího se v Pavlových dopisech Římanům a Galatským je, že Bůh ospravedlňuje lidi na základě víry v Krista a ne pro jejich dobré skutky. To je v přímém rozporu s Koránem, který naopak učí tomu, že se lidé potřebují svými dobrými skutky zalíbit bohu.

Křesťanství dále stojí na následujících postulátech: Ježíš Kristus je konečným Božím zjevením daným lidstvu; Bible je Božím dokonalým a dokončeným slovem a vodítkem pro život lidí; Kristus je vtělený Bůh; existuje jediný Bůh ve třech osobách; Ježíš zemřel na kříži, aby vykoupil hříšné lidstvo. Tato učení jsou v rozporu s Koránem, a proto je muslimové odmítají. Považují je za vážné ohrožení samé podstaty islámu. Na příklon k nim je nahlíženo jako na jednoznačné odmítnutí islámského náboženství. Proto muslimové poselství kříže horečně odmítají.

Jak můžeme tyto předsudky a překážky překonat a získat muslimy pro Krista? Poselství kříže je Boží mocí ke spasení. Evangelium nemůžeme ničím nahradit. Nesmíme začít kázat jiné poselství. Někteří posluchači si však vůči němu zacpou uši jen kvůli svým předsudkům ohledně základních postulatů křesťanské víry. Co s tím?

MUSLIMOVÉ BUDOU ZÍSKÁNI SKRZE ZÁZRAČNOU BOŽÍ MOC

Křesťané mohou tyto překážky zdolat prostřednictvím zázračné Boží moci. Potřebujeme moc Ducha svatého, aby posloužila potřebným lidem, kteří žijí v duchovním vakuu a nepřijímají autoritu Božího slova. Kdykoliv muslimovi zvěstují dobrou zprávu, obvykle se přitom současně modlím. Ptám se Pána: *Jak mohu tomuto člověku co neefektivněji sloužit? Pane, ukaž mi, jak mu pomoci, aby bylo mé svědectví přesvědčivé a plné moci tvého Ducha.*

Při jedné příležitosti jsem se na ulici setkal s mladým muslimem a začal jsem s ním mluvit o Kristu. Nevedl jsem s ním teologickou debatu ani rozpravu o rozdílech mezi jednotlivými náboženstvími. Jednoduše jsem mu vyprávěl příběh o Ježíšovi. Zatímco jsem s ním mluvil, vnitřně jsem se modlil: *Pane, potřebuje ten muž nějaký zázrak? Dovolíš mi, abych mu sloužil a stal se zázrak?*

V tu chvíli mi mladík řekl, že se už nějakou dobu snaží najít si práci. Po celé měsíce ohledně toho telefonoval, chodil na pohovory, žádal na různých místech o práci a pořád nic. *Pane, je tohle ono? Mám se s ním za to modlit?*

Ježíš přitakal.

Modlil jsem se za toho mladíka ve jménu Ježíše, aby získal práci. Povzbudil jsem ho, aby vydal svůj život Kristu a on to učinil. Vyměnili jsme si kontaktní informace a rozešli se každý po svém. Příští ráno mi ten mladý muž nadšeně volal. Radostně křičel: „Ježíš je skutečný! On je Pán! Sehnal jsem práci a nastupuji hned zítra. Děkuji vám za to, že jste mi pomohl.“

Pro Ducha svatého neexistují žádné bariéry, překážky a zavřené dveře. Jestliže muslimové zažijí setkání s Kristovou mocí, demonstrováné mocnými činy a zázračnými skutky, přijdou ke Kristu.

V jedné muslimské zemi byl spasen a naplněn Duchem svatým jistý zahraniční asijský pracovník. Ačkoliv jeho hostující země

zakazovala kázání evangelia, začal nově obrácený člověk sdílet dobrou zprávu s ostatními. Pán mu dal moc uzdravovat nemocné ve jménu Ježíše.

V té době diagnostikovali mladé dívky patřící ke královské rodině země leukémií. Lékaři nedali rodině žádnou naději na její uzdravení. Jedna princezna z královské rodiny se doslechla o zahraničním křesťanském pracovníkovi, který se modlí za nemocné. Kontaktovala jej a poprosila ho, aby se za dívku přišel modlit. Vyhověl jí. Dívka byla uzdravena a princezna, která muže zkontaktovala, přijala Krista. Začala diskretně v moudrosti ostatním členům královského domu vyprávět o tom, co se stalo. Nyní v této rodině roste malá skupina věřících. Zázraky dokážou upoutat pozornost muslimů a otevřít dveře pro kázání evangelia.

Jednou nás navštívila mladá muslimka s doktorátem z architektury jménem Fadila. Přišla k nám domů, aby nám položila otázky týkající se křesťanské víry. S manželkou jsme jí vyprávěli o Boží lásce zjevené v Kristu. Do té doby již navštívila několik křesťanských shromáždění. Zeptal jsem se jí, co ji na nich nejvíce zaujalo. Její odpověď mě nepřekvapila: „Hudba... a to, že lidé mluví jazyky, které se nikdy neučili.“ Dnes Fadila slouží Kristu.

Jakmile lidé, kteří jsou svázáni a žijí v otroctví, uslyší dobrou zprávu, pocítí svobodu. Když poselství přijmou, zazáří jim uprostřed jejich temnoty oslnivé světlo. Vítězná církev bude kráčet směle vpřed a Boží království vytlačí satana pryč z cesty.

Boží slovo má moc měnit lidské životy. Duch svatý usvědčuje lidi a přitahuje je ke Kristu z Golgoty. Smyslem zázraků je však upoutat pozornost lidí, protože jimi Bůh slouží jejich běžným každodenním potřebám. Zázraky demonstrují moc, která se skrývá v Ježíšově jménu.

Promlouvejte k muslimům Boží slovo s pomazáním Ducha svatého. Budte naplněni Duchem. Zároveň Pánu dovoluňte, aby si vás používal v oblasti nadpřirozena.

Jsem přesvědčen o tom, že se církev dokáže vypořádat s výzvou, již islám v dnešním světě představuje. Nemůžeme ignorovat pětinu obyvatel světa.

Můžeme stát na špici evangelizace a přivádět muslimy z našich obcí do Božího království. Budeme-li oblečeni mocí Ducha svatého, budeme kráčet vpřed v Kristově jménu a rozpoznáme, jak jim sloužit. Jsou to potřební lidé. Lidé, kteří bez Krista zemrou ve svých hříších. My křesťané neseme poselství života.

SOBHI MALEK, D.Miss.,

je renomovaný řečník, spisovatel a hostující profesor islámských studií na několika biblických seminářích po celém světě. Přeložil Bibli do islámské arabštiny a napsal několik knih v arabštině.

Jednotlivá čísla v elektronické verzi si můžete stáhnout zde:

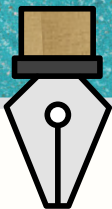
www.apostolskacirkev.cz

Cíl magazínu je nabídnout čtenářům zamyšlení nad aktuálními tématy současné letniční praktické teologie a obohatit tak jejich vlastní vnímání těchto témat. Máte-li zájem přečíst si časopis i v jiných jazykových verzích, využijte webovou stranu

www.enrichmentjournal.ag.org.

Chcete-li nám sdělit podněty k české verzi, napište nám na emailovou adresu mpit@post.cz.

Tištěnou verzi možno objednat u vydavatelství Křesťanský život.
Kontakt: +420 558 761 571 | E-mail: krestanskyzivot@volny.cz

DAR DUCHA | Lukáš 11,5-13

ÚVOD

Lidé se někdy domnívají, že se Bůh zdráhá naplnit žádosti jejich srdcí. V Lukáši 11,5-13 však Ježíš vyučuje, že Bůh je nejen ochotný, ale že nesmírně touží dát Ducha svatého všem, kdo jej o to požádají (verš 13).

Lukáš 11,5-13 uvádí minimálně tři důvody, proč mohou lidé přistupovat k Bohu se vsí smělostí.

POSELSTVÍ

1. Boží ochota.

- a. Přítel, který byl o půlnoci ve stavu výjimečné nouze požádán o chléb, odpověděl: „Neobtěžuj mne!“ (verš 7).
- b. Jeho postoj neochoty je v přímém kontrastu s Boží ochotou dát Ducha svatého těm, kteří ho o to požádají.
 - (1) Ježíš prohlásil, že každý, kdo žádá, dostane (verše 9 a 10).
 - (2) Bůh velice toužil po tom, aby Kornéliův dům přijal dar Ducha. Proto poslal ke Kornéliovi svého anděla, aby mu předal příslušné instrukce a Petrovi skrze sérii vidění přikázal, aby přijal Kornéliovo pozvání (Skutky 10).

2. Boží laskavost.

- a. Ježíš prohlásil, že pozemští otcové rádi svým dětem dávají dobré dary (Lukáš 11,13).
- b. Následně řekl, že náš nebeský Otec rád dá Ducha svatého těm, kteří ho žádají.
 - (1) Mezi dary a odměnami existuje rozdíl. Odměna je platba za něco, co její příjemce udělal. Dar však není dáván na základě zásluh, ale výlučně na základě laskavosti dárce. Duch svatý není dáván těm, kdo přijali Krista, na základě jejich svatosti, ale proto, aby si s jeho pomocí svatost udrželi.
 - (2) Petr to ve Skutcích 2,38 vyjádřil jasně: „Přijmete dar Ducha svatého.“
 - (3) Tři tisíce nově obrácených lidí ze dne Letnic nemělo čas vykonat skutky, jimiž by si dar Ducha zasloužili. Jednoduše o něj požádali a přijali jej. Totéž lze prohlásit i o Saulovi z Tarsu (Skutky 9,17).

3. Boží štědrost.

- a. Pozemští otcové mají svá omezení v tom, co dokážou udělat pro své děti.
- b. Slovy „čím spíše“ (Lukáš 11,13) Ježíš naznačil, jak neskonale štědrý je Bůh ve svém dávání. Náš nebeský Otec dokáže učinit mnohem více než jakýkoliv pozemský otec.
 - (1) Petr ve Skutcích 2,17 citoval Jóelovo proroctví. Výraz „vylití“ vyjadřuje přetékající hojnost Božího zaslíbení. V poslední velký den svátku stánků promluvil Ježíš o Duchu jako o proudech živé vody (Jan 7,38-39). Přirovnání této zkušenosti ke vzhůru tryskající vodě artézské studny zdůrazňuje velkorysou štědrost, s níž nás Bůh obdarovává.

ZÁVĚR

Bůh touží plnit všechny své děti Duchem svatým.

Hardy W. Steinberg

Letnice: Zmocnění ke službě, která mění lidské životy.

Jaro 2017 | Čtvrtý ročník

Koordinátor české verze:
Bc. Radek Smetana, M.A.
Překlad:
Ing. Stanislav Hart
Jazykové korektury:
Věra Dvořáková, Radek Smetana, Marie Ribářská
Grafické zpracování:
Dita Targoszová

*Podněty a připomínky k časopisu
je možné zasílat na mplt@post.cz.*

VYDÁVÁ:
Apoštolská církev
Pod Červenkami 504
735 43 Albrechtice
tel: +420 321 720 457
email: ustredi.kolin@apostolskacirkev.cz
website: www.apostolskacirkev.cz

Vybrané články a některá grafická díla jsou přejaty z časopisu Enrichment Journal – © General Council of the Assemblies of God, USA.
Použito se svolením. Všechna práva vyhrazena. © Life Publishers International

Poznámka: Biblické verše jsou citovány z Českého studijního překladu, není-li uvedeno jinak.